

**Kurt Mahr**

## **SOUSTAVA ZTRACENÝCH**

**Přeložila Anna Štorkánová**

### **Prolog**

Planeta pukla.

Do nekonečných hlubin vesmíru byly vyvrženy miliony a miliardy úlomků vzniklých zničující silou exploze. Zevní slupka atmosféry vyvanula - tenký bílý závoj z vodíku, metanu a čpavku se rychle rozplynul.

Veliká města byla rozvalena a jejich obyvatelé zemřeli tak rychle, že si ani neuvědomili, co se stalo.

Peklo trvalo několik hodin a poté přestala planeta Kulloch existovat. Na krátký čas to vypadalo, že nejhorší část děje tím skončila.

Ale úlomky bývalé planety, které síla exploze vymrštila na všechny myslitelné dráhy, nesměřovaly jen do volného prostoru, ale pronikly i k oběma červeným sluncím, jejichž jedinou planetou Kulloch byl. A přestože byla hmota Kullochu nepatrná ve srovnání s oběma hvězdnými obry, mohla ohrozit rovnováhu v systému. Stačil sebemenší podnět, aby byla porušena.

Když byla slunce zasažena úlomky, vzplanula. Do vzdálenosti milionů kilometrů vyšlehly gigantické protuberance. Obří trosky, některé tak velké jako malé planety, vířily mezi oběma slunci a způsobily zmatek v komplikovaném silovém poli. Dny a týdny to vypadalo, jako by se oba obří chtěli srazit. Výsledkem toho by bylo, že by celý systém zanikl v nukleárním výbuchu, jaký prázdňý prostor mezi galaxiemi za miliardy let své existence ještě nezažil.

Pak se stalo něco nečekaného. Vzájemné ozařování, kterým na sebe hvězdy působily, přibrzdilo neblahý děj. Úlomek ze zničené planety, velký jako Měsíc planety Země, prolétající tak blízko kolem obou sluncí, že jeho povrch roztával, zapůsobil svou gravitací na těžiště obou sluncí. Červení obří se uklidnili. Vzdálenost, která dělila obě hvězdy, se ustálila na dvou milionech kilometrů, hustota stoupla o deset procent a o stejnou hodnotu se zvedla i svítivost.

A při tom zůstalo.

Systém se pozvolna uklidnil. Asi jedna třetina hmoty planety Kulloch navždy opustila sféru gravitace dvojslunce a pohybovala se ve volném prostoru. Dvě třetiny zůstaly - úlomky od velikosti planetek až po prachové částice. Po všech možných drahách kroužily kolem dvojhvězdy a vytvářely útvar podobný pásu asteroidů kolem Slunce. Vypadalo to, jako by chtěly chránit obě slunce před vetřelci zvenčí. Kosmická loď, která by se odvážila proniknout do tohoto shluku, by se z něj docela jistě nedostala nepoškozená.

V okamžiku, kdy největší úlomek zaniklé planety, kus kamene o hmotnosti zhruba osmdesát trilionů tun, ukončil pětistý oblet dvojslunce, dosáhl systém bývalé stability. Oběžné dráhy byly dány, slunce neměnila svou hustotu a systém nastoupil cestu, jejíž konec mohla způsobit už jen stelární evoluce.

\* \* \*

Je velmi obtížné stanovit datum jakékoliv události. Pokud by v tomto okamžiku explodovalo Slunce, pozorovatelé na planetě Zemi by se to dověděli za osm minut. Astronom na některé z planet v Mlhovině Andromedy - pokud by tento jev vůbec mohl pozorovat - by jej spatřil po půldruhém milionu pozemských let.

Pravidla mechaniky hyperkontinua jsou sice nesmírně komplikovaná, ale umožňují univerzální určení času. Tím, že neberou zřetel na hranice čtyřdimenzionálního einsteinovského kontinua, umožňují pohlížet na jakoukoliv událost uvnitř einsteinovského vesmíru z nadřazeného hlediska a každé této události přiřadit jistý bod na jednotné časové stupnici.

Bráno z tohoto hlediska, došlo ke zničení planety Kulloch asi tisíc pozemských let před následujícími událostmi.

## 1.

Poručík Conrad Nosinsky seděl za štosem papírů u malého psacího stolu a přivětivě kývl na Bryana, který zůstal rozpačitě stát na prahu. „Pojďte dál a posaďte se!“

Seržant Herb Bryan, jehož ohromná postava sotva prošla dveřmi, poslechl, a přička se za ním zavřela.

Nosinsky odstrčil papíry. „Copak je, Herbe?“

Seržant ukázal na obrazovku: „Máte ji vypnutou.“

„Proto jste přišel?“

Bryan zavrtěl hlavou. Nosinsky stiskl tlačítko na ovladači na okraji psacího stolu, obrazovka zazářila a nabídla pohled na výsek z krajiny planety Kahalo. Klidný, barevně věrný obraz vytvářel iluzi, že jde o okno, přes které se člověk dívá ven.

„Ne, pane,“ odpověděl Bryan. „Podívejte se na to!“

Nosinsky se otočil a upřel oči na obrazovku. CREST II stála na planině jižně od šestiúhelníku z pyramid a na obraze byla i jedna menší kulová loď a před nedávným postavené budovy pro správu přístavu Kahalo. Přistávací plocha sestávala z větší části ze spálené půdy a jen tam, kam nedosáhly výfuky startujících plavidel, zůstaly ostrůvky trávy.

„Co je tam k vidění?“ chtěl vědět poručík. „Vypadá to stejně jako včera nebo před týdnem.“

„No právě,“ pronesl s důrazem Bryan.

Nosinsky si jej změřil přimhouřenýma očima. „Co tím myslíte?“

„Není vám nápadné, pane, že se v posledních týdnech nestalo vůbec nic?“

„Měl byste být rád, Bryane. Předtím to bylo dost vzrušující.“

„Jistě, pane, ale já už sloužím u flotily tak dlouho, že jsem nervózní, když se nic neděje. Čas jen tak zbůhdarma plyne, a tak jsem si myslel, že by se nic nestalo, kdybych dostal dovolenou.“ Po tomto proslovu se Bryanovi zjevně ulevilo.

Nosinsky vstal. „Víte, že na Kahalu platí zákaz udělování dovolené.“

„S jistými výjimkami, pane. Důstojníci a poddůstojníci, kteří už pět let...“

„Já o dovolené nerozhoduji. A kromě toho je provoz mezi Kahalem a Zemí co nejrychlejší, aby pozice planety zůstala utajena.“

Bryanův drsný obličej zazářil. „Tohle vím líp než vy, pane!“ a z náprsní kapsy vytáhl notýsek. „TRANS 1-1-8 startuje zítra ráno. To by bylo to pravé!“

„Jak to víte?“ zeptal se vážně Nosinsky.

„Říká se to,“ pokrčil Bryan rameny. Nosinsky se zamračil. „Mercant a jeho lidé se snaží co nejvíc utajit události na Kahalu, a přesto každý obyčejný seržant...“

Bryan se cítil tak dotčený, že zapomněl na disciplínu: „Já nejsem žádný obyčejný seržant, pane. Když jsem nastoupil do služby u flotily, vy jste ještě byl...“

Nosinsky mávl rukou. „Malý kluk, já vím. Jenže tím mi nevysvětlíte, jak jste se dověděl o startu TRANSU jedna-jedna-osm.“

„Možná to není důležité. Všechno, co chci, je...“

„Pokusím se. Kolik dovolené máte?“

„Osmnáct týdnů.“

„Propána! Snad si nemyslíte, že tady CREST II bude nečinně stát ještě osmnáct týdnů?“

„O to já se čerta starám, pane. Jak budu zas jednou na Zemi a se šesti tisíci solary v kapse, může si pro mne za mne CREST II dobýt třeba celý vesmír... Co to je?“

Bryan vyskočil a vyvalil oči. Ze stěny pod obrazovkou zazněl syčivý zvuk a zároveň se objevila zvláštní mlha, která stoupala a pozvolna nabývala tvaru mužského těla.

Conrad Nosinsky přijal zjevení s klidem. Přátelsky pozdravil muže se zelenou pletí, který mu oznámil:

„Šéf k sobě volá všechny důstojníky. Šel jsem právě kolem, a tak jsem si řekl, že se u vás na okamžik zastavím. Máte návštěvu...“

„To je v pořádku. Pánové: seržant Bryan, Rakal Woolver.“

„Ano,“ odpověděl krátce Herb a zatvářil se nešťastně.

Woolver se podíval na hodinky. „Jsme očekáváni přesně za třicet minut.“ Přátelsky kývl na Bryana a přidřep.

Bryan se naklonil, aby mu nic neuniklo. Opět zaznělo zasyčení a muž se zelenou kůží zmizel.

„Tohle nám udělá čáru přes rozpočet,“ prohlásil Nosinsky.

„Jak... Jak to, dělá?“ vypravil ze sebe Bryan.

„Poslyšte, Herbe, šéf volá důstojníky...“

„Jo, vždyť vím. A nedělá to nikdy bezdůvodně. Jestli se něco děje, mám po dovolené.“

\* \* \*

Na velitelské palubě CRESTU II, v jedné z místností, kterou obýval Velký administrátor Solárního impéria, probíhala zvláštní konference. Kolem stolu v pokoji téměř bez nábytku seděli kromě Atlana Reginald Bull, druhý nejmnocnější muž Impéria, geniální hyperfyzik Arno Kalup a postava oblečená do skafandru, která měla před sebou postavenou krabičku, kabelem spojenou s oděvem.

Obloukovitá helma seděla přímo na ramenou a průzorem bylo vidět srpovitou hlavu, ze které nehybně hleděly dvě oči.

Perry Rhodan promluvil s neobvyklou vážností. „Věc je jasná. Ztratili jsme systém Twin. Nesmíme počítat s tím, že nám Mistři ostrovů dají pokoj. Nápor Maahků pramení jen zčásti z jejich osobní touhy po pomstě na Arkonidanech. Ve skutečnosti jednají z pověření Mistrů ostrovů. My jsme se koncentrovali na získání nových pozic. Tyto pozice měly být dosaženy pomocí slunečního transponderu a leží blíže Mlhoviny v Andromedě než domovské galaxii. Náš přítel Grek I nás informoval o stanici, která by posloužila našim potřebám. Podklady dodané Grekem I byly předány Nathanovi, který s naším plánem v jeho současné podobě vyslovil bezvýhradný souhlas.“

„Grek I,“ pokračoval Perry Rhodan, „rozhodli jsme se vyrazit co možná nejdříve. Tato loď je připravena ke startu. Důstojníci musí dostat instrukce, ale to nepotrvá dlouho. Půjdete do toho s námi?“

Postava ve skafandru se nepohnula. Po chvilce zazněl z krabičky na stole kovově znějící hlas:

„Jsem připraven. Mimochodem s vámi souhlasím. Systém ztracených je přesně to, co potřebujete pro své účely.“

„Děkuji vám,“ odpověděl Perry. „Tímto je diskuse skončena. Nechám si zavolat důstojníky. Profesore, vy se postaráte, aby byl transponder nastaven na nový cíl, ale s přepojením počkejte. Rád bych byl u toho.“

\* \* \*

O dvě hodiny později se k okraji kruhu, na kterém stálo šest pyramid, přiblížil kluzák. Mocně a hrozivě se tu tyčily obrovské stavby, které byly až donedávna nedotknutelnou svatyní pro místní obyvatele. Smrtící kruh, který měl zničit každého, kdo se přiblíží k pyramidám, zmizel. Projektoři pole ještě existovaly, ale byly obsluhovány pozemskými roboty.

Kluzák se snesl ke stěně nejjižnější pyramidy a zmizel v jejím nitru. Vznášel se jasně osvětlenou chodbou a přistál v hale hluboko pod povrchem planety. Perry Rhodan a Reginald Bull vystoupili.

Uprostřed zadní stěny se otevřely dveře a profesor Arno Kalup s oběma hosty a dvěma svými asistenty prošli do místnosti kruhového půdorysu, překlenuté majestátní kupolí. Na tmavém pozadí kupole svítily modely Mléčné dráhy a Mlhoviny v Andromedě. V prostoru mezi oběma galaxiemi bylo několik bodů - mezistanice, na které se mohlo nastavit transportní pole slunečního transmiteru.

Kalupovi asistenti zůstali někde vzadu. Rhodan zvedl hlavu a zbožně hleděl na obraz, který nabízela kupole. Po chvíli mlčení se obrátil k profesorovi:

„Myslím, že jsem tady byl už tisíckrát, a vždycky to na mě zapůsobí stejně mocným dojmem.“

Kalup přikývl.

„Já vím, pane. Mám stejné pocity, a přitom by se ode mne očekávalo, že se na věci dívám se střízlivostí vědce. Obávám se, že jsem nedorostl své pověsti. Přitom se nejedná o nic jiného než o zobrazení dvou galaxií. Totéž je k vidění v každém pozemském planetáriu.“

„Tohle nejsou jen vyobrazení,“ prohlásil Bully. „V tom je ten problém. Jde o věci, který přesahují naše meze chápání a do jejichž tajemství teprve začínáme pronikat.“

„Nyní dojde k nastavení transmiteru, pánové,“ přerušil Kalup Bullyho nezvykle filozofické úvahy a přistoupil k ovládacímu pultu vedle vchodu. Několika slovy vysvětlil techniku nastavení a ukázal ke stropu:

„Vidíte úzkou světelnou linku, která vede od okraje naší galaxie až k jednomu ze svítících bodů v prázdném prostoru. V tomto okamžiku ukazuje na systém Twin, odkud není návratu, protože stanice byla zničena. Jakmile zapneme nouzovou volbu, paprsek si vyhledá jinou cestu. Byl byste tak laskav, pane, a přepnul tento spínač?“

Perry Rhodan podle návodu profesora Kalupa pohnul páčkou a opět zvedl oči ke svítící lince.

Nejdřív to vypadalo, že se nic nezměnilo, ale pak se paprsek světla dal do pohybu. Podoban otočnému světlometu, jehož světlo vychází z bodu poblíž centra domovské galaxie, klouzal po kupoli, přejel přes nespočet světelných bodů a konečně se zastavil u jednoho z nich.

„Cíle bylo dosaženo,“ poznamenal suše profesor. „Označený bod je zobrazením Systému ztracených. Vzdálenost od místa, kde se nalézáme, činí devět set padesát tisíc světelných let. Proti Twinu tak budeme o něco blíže k Andromedě.“

„Doktore,“ řekl Perry, „vy jste měl na srdci ještě něco...“

Kalup se lehce uklonil. „Ano, pane. Jde o uzavírací nastavení, které činí transmitter nepoužitelným pro příjem přepravovaného objektu.“

„Diskutovali jste o tom s Grekem 1. K čemu jste došli?“

„Děkuji za laskavost, pane, ale ve skutečnosti nešlo o diskusi. Grek I mě prostě poučil, co mám dělat. Velmi se divil, že nevíme, co udělat s uzavřeným transmitterem. Myslel si, že to tajemství dávno známe...“

„Tehdy, když byl ještě náš nepřítel, jsme mu dali najevo,“ skočil mu do řeči Rhodan, „že pomocí přehrazení transmiteru můžeme zmařit všechny jeho plány. To ho muselo vyvést z rovnováhy, protože věděl, že takové přehrazení existuje.“

„Aha," přikývl Kalup, „to vysvětluje jeho údiv. Ale rychle se uklidnil. Je to velmi logicky myslící bytost. Jednou mi řekl..."

„Ach ano, zapomínám na čas. Uzávěra tedy bude instalována. Účinek je následující: Objekty přicházející ve formě hyperimpulzů jsou obratem vyzářeny zpět k vysílači. To platí po čtyřiaadvacet hodin denně, s výjimkou pěti desetivteřinových přerušení. Pětkrát denně, vždy na deset vteřin, je uzávěra deaktivována. V tom okamžiku funguje přijímač normálně. Přicházející impulzy jsou zpracovány a rematerializovány nad Kahalem.

Časové rozložení těchto period bylo vypočteno Nathanem, sestaveno do seznamu a tento seznam obdržela každá pozemská loď. Hodnoty byly zaneseny do palubních pozitronik a mohou být zpětně vyžádány jen jednotlivě. To znamená, že kapitán lodi, pokud chce použít transmitter na Kahalu, se od pozitroniky dozví pouze příští přestávku, ne přespříští nebo další. Jsem si jistý, že touto cestou jsme dostatečně chráněni před nepovolanými. Den má přesně devadesát tisíc vteřin. Prakticky nemůže dojít k tomu, aby se cizí impulz objevil v okamžiku, kdy je přijímač otevřený."

Ve 13.20 místního času CREST II odstartovala. Krátce poté se vysoko nad pyramidovým šestiúhelníkem objevila rudá koule, značící, že transmitter je v provozu.

\* \* \*

Conrad Nosinsky se nedůvěřivě podíval na injekci.

„Nemám to rád a jednoho dne najdeme cestu, jak překonat tranziční šok bez léků. Potom..."

Sdílel kabinu se dvěma mladšími důstojníky, kteří už upadli do hlubokého bezvědomí. Conrad pohlédl na obrazovku. CREST II pronikla atmosférou Kahala a na černém pozadí se rozprostřel pohádkový koberec z hvězd, tak hustý a barevný, jaký je k vidění jen v centru galaxie. Na okraji obrazovky bylo vidět úzký pruh matně načervenalého světla. Jednalo se o okraj otevírací zóny, přes kterou loď vstoupí do transportního pole transmitteru.

Nadporučík Nosinsky se ponořil do spánku, ve kterém tělo nepocítí bolest tranzičního šoku.

Loď řízená roboty pronikla do otevírací zóny.

## 2.

Pro Conna, jak říkali přátelé Conradu Nosinskému, nebyl prázdný intergalaktický prostor ničím novým, a přesto jej vždycky zamrazilo, když uviděl propastnou hloubku prázdnoty a pokusil se odhadnout vzdálenost, která jej dělí od jistoty domovské galaxie.

Oba muži, kteří s ním sdíleli kabinu, se probrali ve stejnou dobu. Vern Hebbel, plavovlasý, šlachovitý mladík, zíval, zvedal se a suše poznamenal: „Vstávat, pánové!"

Z lůžka u protější stěny vstal Guerr LaCosta tím způsobem, že nejprve vystrčil zpod deky hlavu, nedůvěřivě se rozhlédl a posléze vyskočil s prudkostí dělostřeleckého granátu.

Guerr byl rodák z Ubicunque, jedné z nejstarších planet, osídlených ze Země. Nebyl vyšší než metr šedesát a neustále se choval tak, jako by byl bezprostředně před nervovým zhroucením. Jen ten, kdo znal obyvatele Ubicunque, věděl, že tato zdánlivá nervozita značí obrovské nasazení.

Conn přistoupil k interkomu. Podle rozkazu se ohlásil veliteli sektoru a obdržel informaci, aby vyčkal na další rozkazy.

Vern a Guerr se postavili před obrazovku a v neproniknutelné tmě pátrali po náznacích hmoty.

„Povídám, že jsme minuli cíl," řekl Guerr.

„Moc mluvíš," mávl rukou Vern.

„Můžeme se vsadit.“

Vern, který byl o dvě hlavy vyšší, se na něj podíval:

„S tebou se už nikdo nevsadí. Prohrál jsi tolik sázek, že ti ani nebude vyplacen žold.“

Conn se podíval na hodinky. Bylo třináct hodin třicet dvě minuty palubního času. Tranzice proběhla bez časové prodlevy. Před dvanácti minutami subjektivního času CREST II odstartovala. Během pěti minut pronikla atmosférou a o tři minuty později Conn obdržel injekci. Ačkoliv prožil tranzici ve spánku, minulé děje mu připadaly vzdálené mnohem víc, než naznačoval čas. Zase si lámal hlavu nad objektivní a subjektivní časomírou, ale zapípal interkom. Conn, Vern i Guerr obdrželi rozkaz ohlásit se na velitelství.

Velitel sekce seděl ve své kanceláři, před kterou byla prostorná čekárna. Když Guerr otevřel dveře do čekárny, uviděl seržanta Bryana. Stál k nim zády a křičel na skupinu asi patnácti mladých vojáků, aby konečně byli zticha.

Z interkomu zazněl klidný hlas:

„Poručík Nosinsky, prosím, k veliteli sekce.“

\* \* \*

Conn shromáždil svoje lidi v hangáru. Skupinu tvořilo devatenáct mužů. Patnáct z nich byli ti mladí lidé, které Herb Bryan každou chvíli napomínal, aby se nechovali tak hlučně. Pak tam byli: Herb, Vern, Guerr a konečně sám Conrad Nosinsky.

Kolem panovala horečná činnost, příznačná pro hangár, ve kterém se připravuje vypuštění mnoha plavidel. Lidé se rychle pohybovali kolem štíhlých trupů Gazel a vícemístných stíhaček. Rozkazy zněly současně z desítky reproduktorů, agregáty transportérů duněly a jedna loď za druhou klouzala po dopravníkovém pásu k příčce ve stěně.

Conn si vyhledal klidné místo v pozadí obrovské haly. Jeho lidé dřepěli kolem něj, jen Bryan stál. Tvrdil, že kdyby se posadil, už by nevstal.

„Věc je docela jednoduchá a není na ní nic senzačního,“ začal Conn. „Před námi, ve vzdálenosti asi deset světelných hodin, leží planetární systém dvojslunce, jehož soustavu tvoří prstenec planetek. Ten prstenec, ve skutečnosti slupka, která obklopuje obě slunce, sestává z milionů úlomků bývalé obří planety. CREST II se zatím nemůže odvážit do této spleti trosek, do které máme proniknout my a pořídit snímky.“

Pomocí těchto snímků se mohou vypočítat dráhy největších planetek a ty budou zaneseny do lodní pozitroniky. Kromě nás se na úkolu podílí ještě patnáct dalších skupin, každá přibližně stejně velká jako naše.

Máme zcela volnou ruku a lhůtu čtyřicet hodin. Čím méně času ztratíme, tím dříve budeme zpátky.“

Muži se zvedli. Conn viděl celou řadu otázek v jejich očích, ale neměl čas je zodpovídat. Ostatně, on sám by se mohl tvářit udiveně, protože sice věděl, co má dělat, ale nebylo mu jasné, k čemu to je dobré.

Po dopravníkovém pásu se přisunula Gazela elipsoidního tvaru. Na spodní části trupu bylo svítivou barvou napsáno GA-114. Kdosi pod to připsal stejnou barvou, ale méně přesně LUCKY LADY.

Z reproduktoru zadunělo:

„Géá sto čtrnáct, velitel Conrad Nosinsky.“

Conn, následován svými lidmi, se rozběhl k plavidlu. Během necelé minuty byli na palubě a dvě minuty po hlášení už každý zaujímal své místo. U řídicí páky seděl sám Conn.

Z interkomu zaznělo: „Géá sto čtrnáct, jste připraveni ke katapultování?“

„Připraveni!“

Obě křídla příčky se rozjela do strany a Gazela byla dopravena do komory o velikosti osmdesát krát osmdesát metrů. Zatímco se vnitřní příčka zavírala, byla loď v klidu a pumpy

odčerpávaly vzduch do zásobníku.

„Start připraven," zaznělo z interkomu. „Odpočítávám: Deset... devět..."

Vnější příčka se rozjela a na obrazovce se objevila černá prázdná prostor. V dálce se slabě leskl načervenalé svítící bod. Jakmile hlas v reproduktoru došel k nule, Gazela byla katapultována, ve stejném okamžiku se automaticky zapnuly motory a plavidlo bylo navedeno na určený kurz.

Conn si zavěsil mikrofon kolem krku a vysvětloval:

„Cíl leží deset světelných hodin před námi. Podstoupíme krátkou tranzici starého typu. Držte se dobře!"

Provedl nutná přepojení a bez dalšího upozornění provedl tranzici. Na zlomek vteřiny pocítili nezvyklou bolest deformace, jakou trpí každá hmota při průniku hyperprostorem.

Osamělost prázdného prostoru náhle prosvítily tisíce načervenalé svítících bodů. Ve středu obrazovky planula obě slunce a kolem nich se po celé ploše monitoru rozprostíral plášť planetek.

Conn si dopřál minutu k pozorování výjimečného obrazu. Pak se otočil ke svým mužům, a když se přesvědčil, že v pořádku absolvovali tranziční šok, ohlásil CRESTU II, že dosáhl stanovené pozice. Z CRESTU II obdržel souřadnice sektoru, ve kterém měl provádět pozorování, a data byla předána palubní pozitronice.

\* \* \*

Perry Rhodan sledoval na obrazovce ve své pracovně odbavování stíhaček a Gazel. Jeho hosty byli Atlan a Grek I.

„Je to dlouhá doba," pronesl zamyšleně Rhodan, „ale pozitronika vypočítala, že průzkumné lodi budou potřebovat čtyřicet hodin, abychom obdrželi odpovídající výsledky."

Atlan ukázal na malou obrazovku, na které se obě slunce jevila jako jediná skvrna a kolem ní matně zářil roj asteroidů.

„Stačí, když se na to podíváš, a pochopíš, jak je obtížné stanovit oběžné dráhy planetek - i když půjde jen o deset tisíc největších."

Rhodan přikývl. „Při tomto pohledu se zdá téměř nemožné, že se CREST II dostala nepoškozená z transmiteru mezi oběma slunci."

Stávalo se velmi zřídk, aby se Grek I zapojil sám do debaty. Proto taky Perry Rhodan i Atlan překvapeně vzhledli, když zazněl kovový hlas z translátoru:

„Považuji váš postup za přehnaně opatrný. Navštívil jsem tento systém a vím, že tu není ani stopa po životě. Obyvatelé Kullochu zahynuli se svou planetou. Nemáme se čeho obávat."

„V žádném případě nepochybuji o vaší zkušenosti," odpověděl okamžitě Rhodan, „ale od vaší návštěvy uplynulo dost času. Ztracení už neexistují, ale Mistry ostrovů mohlo napadnout, aby znovu použili transmiteru pro svoje účely. V tom případě by se někde v tom... V té zmeti kamenů se klidně mohla nalézat základna. Právě z tohoto důvodu se krátce po vynoření z transmiteru uskutečnila ještě krátká tranzice na vzdálenost, která nás nyní dělí od dvojslunce."

„Chápu vaše pohnutky," odpověděl Grek, „ale jak už jsem řekl, posuzuji věci podle své znalosti myšlenkových pochodů protivníka. Transmitter, jehož strážní stanice a posádka byly zničeny Mistry ostrovů, je považován za neexistující."

„Jak to přijde," ozval se Atlan, „že jste byl poslán na obhlídku v Systému ztracených?"

„Šlo o čistě rutinní záležitost. Mistři ostrovů chtěli vědět, jestli se kolem transmiteru neusadil nějaký cizinec."

„Mistři ostrovů se tedy obávají, že se v prázdném prostoru pohybují cizinci," upřesnil Atlan.

„Vy neznáte politické poměry uvnitř Mlhoviny Andromedy, milý příteli," odpověděl Grek I s lehkou výtkou. „Lze si představit, že některý z národů Andromedy, který vlastní interstelární dopravní prostředek, by rád poznal i tajemství intergalaktické dopravy. Pozornost takového národa by se docela jistě upřela na tento transmitter, protože se jedná o zařízení, které není používáno Mistry ostrovů, kdežto ostatní jsou trvale pod dohledem."

Atlan se v zamyšlení odmlčel a Perry ukázal na obrazovku.

„Támhle letí poslední stíhačka," řekl a ukázal na nepatrný svítící bod, který po chvíli zmizel.

\* \* \*

„To je ale pozoruhodný kus, pane," řekl Herb Bryan.

Conn přikývl a změnil kurs o dva stupně tak, aby se Gazela dostala k asteroidu, který se na obrazovce jevil velký jako pěst. LUCKY LADY se zastavila asi dvanáct set kilometrů od povrchu úlomku skály.

Conn se zadíval na obrazovku. Planetka měla nepravidelný tvar, který by se nejspíše dal přirovnat k hranolu se šikmými stranami, a pomalu rotovala. Průměr činil na nejslabším místě asi sto kilometrů. Rotace probíhala kolem tří os zároveň, takže se podlouhlé těleso zdánlivě stále měnilo.

„Máte v úmyslu přistát, pane?" zeptal se Herb Bryan.

„Ano. Chtěl bych tu věc vidět zblízka."

„Proč?" zeptal se tiše Vern.

Conn pokrčil rameny. „Nevím. Rád bych jednou stál na takovém světě. Pocit, tušení... Chápeš?"

„Ztratíme spoustu času," namítl Vern.

„Tolik zase ne. Jen se podívám po stopách," řekl Conn. „Grek I tvrdí, že tu kdysi žili Maahkové. Všechny úlomky pocházejí z obří planety Kulloch, která byla zničena Mistry ostrovů. Šlo o mstu vůči Maahkům. Na tom úlomku mohlo kdysi být město."

Planetka nyní vyplňovala celou plochu obrazovky. Conn se snášel na povrch, pokrytý drobnými úlomky. Z temných rozsedlin se zvedaly ostré skály a mezi nimi si Conn našel plošinu těsně nad okrajem propasti, která se táhla mezi skalami v délce nejméně padesáti kilometrů. Na místě přistání bylo časné ráno a oba žhnoucí kotouče se právě objevovaly nad rozeklanými skalami na horizontu.

Conn předal velení Vernovi a společně s Bryanem a třemi dalšími lidmi opustil plavidlo. Mizivá přitažlivost planety způsobila, že jeden z mladých vojáků se po seskoku na povrch odrazil ke kroku dlouhému nejméně dvacet metrů. Herb mu okamžitě učinil přednášku o způsobu pohybu na planetách s malou gravitací.

Conn nebyl ve své kůži. Vernovi řekl pravdu. Sám nechápal, co ho přimělo k tomu, aby přistál na tomhle kusu kamene. Měl podivný pocit, že tenhle Systém ztracených, jak mu Maahk říkal, není tak docela neškodný. Nevěděl, z čeho pramení ten pocit ani proč se jej tak zarputila drží. Snad přistál jen proto, aby se přesvědčil, že ve skutečnosti je všechno v pořádku.

Na okraji plošiny, kde přistáli, se zastavil. Podivná dvojhvězda zalévala černé skály neskutečným narudlým leskem a světlo stoupalo i z rozsedlin. Krajina byla tajemná a téměř příšerná ve své divokosti, absolutním tichu a v tom narudlém přísvitu.

„Tohle teda není země, kde bych chtěl trávit podzim života," poznamenal Herb Bryan s hranou veselosti.

„Nikdo vám to nevnučuje," odpověděl Conn a jeho hlas zněl hluše a falešně. V duchu zaklel. Sakra. *Tohle je jen kus mrtvého šutru, který obíhá po jedné provždy stanovené dráze kolem dvojslunce. Skálu tvoří křemík s příměsí lehkých i těžkých prvků. Jinak tu není nic. Celá*



*ta tajemnost je jen psychologický efekt. Jsme ve volném prostoru, milion světelných let od nejbližší známé hvězdy.*

Conn se dlouhými kroky pustil po svahu, který končil po dvou stech metrech ostrou hranou. Na druhé straně skála příkře spadala do hlubiny. Conn se přidržel a naklonil se nad propastí.

Pod ním byla kotlina o hloubce asi dvou kilometrů, ze které vyrůstala jedna skalní jehla vedle druhé. Nikde nebylo místočko, kde by přistál sebemenší kluzák.

„Zpátky!“ nařídil Conn. „Seržante, doved'te muže do lodi!“

Herb stál těsně u skalního hřebene a nehýbal se.

„Co je s vámi, Herbe?“

„Nesmíte se mi smát, ale viděl jsem meteorit.“

„Cože?“

Herb učinil bezmocné gesto a málem přitom ztratil rovnováhu.

„Já vím, že to zní nesmyslně,“ řekl nešťastně, „ale vážně jsem viděl svítící čárku.“

„Asi nějaký úlomek,“ zamumlal Conn, ale nebyl si nijak jistý.

Herb přisvědčil a za chvíli došel svoje lidi. Stáli v kruhu a vzrušeně hovořili. Conn slyšel v reproduktoru ve své helmě jen změt' hlasů, ale nerozuměl jedinému slovu.

„Uklidněte se! Do lodi!“ zařval Bryan a muži se rozestoupili. Jeden z nich přistoupil k seržantovi a cosi mu podával.

Bryan to převzal a otočil se ke Connovi. „Z toho nejsem chytrý. Podívejte se.“

Byl to kousek kovu nepravidelného tvaru o průměru asi pět centimetrů, který měl typický vzhled taveniny. Tento kus kovu byl kdysi tekutý a teprve poté ztuhl do nynější formy.

„Těžko říct, co to je,“ řekl Conn. „Snad kus kovu, který se při výbuchu dostal z rudné žíly na povrch... V každém případě ho vezmeme s sebou.“

Vrátili se do lodi a Conn řekl Guerrovi: „Co kdybyste se na tu věc podíval, poručíku? Na palubě máme analyzátor.“

Kolem kruhového prostoru pro posádku byla řada malých místností se spoustou přístrojů a zařízení. V jedné byla třeba malá lodní kuchyně, ve které se připravovalo teplé jídlo, jiné sloužily jako nákladové prostory a v jednom byl analyzátor.

Conn vydal rozkaz ke startu a LUCKY LADY se zvedla z asteroidu vstříc roji úlomků bývalé planety Kulloch.

\* \* \*

Perry Rhodan hleděl na obrazovku, na které nebylo nic jiného než načervenalá skvrna dvojslunce.

„Ještě tři podobné případy a uvěřím, že vzduch zde není tak čistý, jak se zdá,“ řekl spíše sám k sobě.

„Na tvém místě bych byl opatrnější,“ prohlásil Atlan. „Až doposud jde pouze o optická pozorování. Žádný přístroj je nepotvrdil.“

„Víš, jak vypadá meteorit?“ zeptal se Rhodan.

„Ovšem.“

„Je to světelný bod, který se objeví na nočním nebi, proletí jistou dráhu a stejně nečekaně zmizí. Co může vyvolat tento efekt?“

„Jiný asteroid. Malý úlomek kamene, který prolétá atmosférou planety, na které stojí pozorovatel. Vynoří se ze stínu, zazáří a zase zmizí ve stínu.“

„Aha,“ řekl suše Perry. „Ale malý úlomek i velký asteroid se pohybují kolem stejného gravitačního pole. Každý ví, že rychlost oběhu nějakého objektu kolem středového tělesa závisí na místní hodnotě gravitačního pole, tedy na vzdálenosti od středového tělesa. Úlomek,

který se pohybuje nad povrchem asteroidu, by musel mít stejnou rychlost jako asteroid. Je zhola nemožné, aby taková věc prolétla po nebi."

Atlan pochopil svůj omyl a učinil poslední pokus k obhájení své hypotézy: „Proč nic nezachytily zaměřovače hmoty?"

„Přístroje na oné Gazele byly tak zahlceny masou asteroidů, že už nemohly zachytit nic jiného."

Atlan byl rád, když se slova ujal Grek I :

„Vy jste tedy přesvědčený, že nám z transmiteru hrozí nebezpečí?"

„Tak bych to neformuloval," řekl Perry, „jen se snažím posoudit tuto věc ze všech možných hledisek. Zatím jsem nenalezl přirozené řešení dopadu takzvaného meteoritu."

Maahk odpověděl: „Naprosto s vámi souhlasím. Moje návštěva před několika lety byla docela krátká a z dřívějšíka jsem byl přesvědčený, že v Soustavě ztracených není život. Následkem toho jsem se porozhlédl jen povrchně. Toho, kdo by se přede mnou chtěl skrýt, bych jistě nenašel."

„Pak se nabízí otázka, kdo je ten, co by se chtěl skrýt," řekl Atlan.

„Počkej!" zvolal s úsměvem Perry. „zatím nemáme jediný důkaz, že se tu někdo skrývá..."

Zabzučel interkom. Na jeho obrazovce se objevila tvář Carta Ruda.

„Důležité hlášení z GA-1 14, pane!"

\* \* \*

LUCKY LADY se pohybovala na oběžné dráze ve vzdálenosti 0,3 AJ od těžiště dvojslunce. Motory měla vypnuté. Rychlost Gazely byla o dvacet procent vyšší než okolních planetek. To mělo za následek, že se loď pohybovala po protáhlé elipse, která šikmo protínala kulovou slupku z planetek. Eliptický kurz byl vypočítán tak, aby během co možná nejmenšího časového úseku přístroje zjistily co nejvíce drah asteroidů.

GA-114 byla nyní na cestě deset hodin. Před čtyřmi hodinami odstartovala z asteroidu a nyní se nedělo nic. Polovina mužstva usnula na nepohodlných sedačkách a Conn nařídil Herbovi, aby je nebudil. Na kus kovu oba zapomněli.

Náhle se otevřela přička z analytické komory a Guerr LaCosta s ďábelským úšklebkem vpadl do místnosti. „Tady máte výsledek!" zařval, až všichni spáči vyletěli. „A jaký, panečku!"

Conn jej gestem pozval k sobě. „Tady není žádné předvolební shromáždění. Podáš hlášení mně, ne publiku!"

Guerr se nenechal rušit. „Tak ten kusanec sestává z osmdesáti procent z oceli, devatenácti procent niklu, jednoho procenta platiny a stopového množství uhlíku; ten má pravděpodobně zvětšit tvrdost oceli."

„Moment!" skočil mu do řeči Conn. „Jak víš, že ten obsah uhlíku není přirozený..."

„Protože všechny ostatní váhové podíly jsou upřesněny na dvě desetinná místa. Je v tom přesně 80,00 % oceli,

19,00 % niklu, 0,99 % platiny a zbytek uhlík."

Tak neobvykle přesná směs nemohla vzniknout přirozenou cestou.

„Takže to je zbytek nějaké kovové věci, kterou vyrobili obyvatelé Kullochu," vyvodil z toho Conn.

„To si myslíš ty!" zvolal vzrušeně Guerr. „Dávej pozor, nebyl jsem v té komoře nadarmo celé čtyři hodiny. K výrobě radioaktivního uhlíku jsou potřeba pomalé neutrony. Ty vznikají z rychlých neutronů, které ztrácejí energii při nárazu na atomová jádra. Z dvojslunce proudí nepřetržitý tok rychlých neutronů na asteroidy. Asteroidy sestávají hlavně z křemíku a kyslíku, tedy relativně těžkých prvků. Nemají žádný vodíkový obal jako Země, ve kterém se

neutrony rychle zbrzdí. Tím je koncentrace izotopu CH na povrchu asteroidů menší než na Zemi. Z obsahu izotopu C14 v určitém předmětu se dá určit stáří onoho předmětu - za předpokladu, že po vzniku onoho předmětu se do něj už žádný uhlík nedostane. I to je jasné?"

Conn už věděl, kam Guerr míří, ale stejně dobře věděl, že není síly, která by zarazila proud Guerrový výmluvnosti.

„Jestliže při určování stáří objektu, nalezeného zde, vezmu za základ obsah izotopů uhlíku na Zemi, dojdou po tom všem, co jsem řekl, k velkému stáří. Je to tak?"

„Ano!" odpověděl mu tentokrát Vern Hebbel.

„No právě," odpověděl tiše Guerr. „Na tomto základě je stáří kousku kovu vypočteno na čtyřicet pozemských let. Protože tady jsou zcela jiné podmínky, není to ani dvacet let."

Ani kdyby vybuchla bomba, nemohl by Guerr víc zazářit.

\* \* \*

O patnáct hodin později se LUCKY LADY přiblížila k planetce o velikosti Měsíce. Ještě předtím byl kovový předmět dopraven kurýrní lodí na CREST II. Další provedená analýza potvrdila Guerrový závěr. Slitina nebyla zhotovena před více než patnácti a méně než deseti lety. Grek a jeho expedice nepřicházeli jako producenti v úvahu. Grek i prolétl Soustavou ztracených před méně než deseti lety.

Nabízela se dvě řešení:

Relativně nedávno, ale před Grekem, vlétla do systému cizí expedice. Při přistání na osudném asteroidu odpadl kousek kovu a po zasažení plamenem startujícího motoru byl roztaven, později zase ztuhl.

Druhá varianta: Kov byl produktem Neznámých, kteří žili v prstenci planetek.

Posádky pátracích lodí obdržely rozkaz k hledání stop po inteligenci, pochopitelně po takové, která možná povstala dlouho po zničení Kullochu.

LUCKY LADY, která se nalézala v oblasti nejpozoruhodnějšího tělesa prstence asteroidů, dostala rozkaz přistát a pečlivě prohlédnout objekt.

Šlo o planetku o průměru 3400 km, která se tvarem spíš podobala krychli, jejíž jedna plocha byla vyklenutá. Conn Nosinsky se domníval, že tu jde o část povrchu původní planety Kulloch. Tento pustý svět pojmenoval Ural. Proč, to později nedokázal vysvětlit.

Gazela přistála na okraji zakulaceného kousku povrchu.

Vern Hebbel, který už půl hodiny nepronesl ani slovo, suše oznámil: „Ve vzdálenosti asi dvaceti kilometrů stojí město."

Conn vyletěl. Na jedné z malých obrazovek nad řídicím pultem se objevila zvětšenina výseku venkovní krajiny. Conn viděl spleť skalisek, většinou úzkých jehel, vyčnívajících do výšky dvacet nebo třicet metrů, a mezi nimi kompaktnější útvary, kusy kamene nepravidelných tvarů, vysokých asi osm nebo deset metrů, o to ale protáhlejších.

„Nevidím nic," zabručel Conn.

„Musíme si uvědomit, že ke zničení Kullochu došlo před tisíci lety," odpověděl Vern. „Stavební materiál podléhá podmínkám prostředí stejně jako povrch planety. Není divu, že oba pak vypadají stejně. Ale je tu několik zřetelných odlišností. Vidíš, jak je pravidelný třeba tenhle kámen? A že ty skalní jehly jsou čtyři a přesně ve vrcholech pravidelného čtyřúhelníku?" ukazoval Vern.

Conn mu položil ruku na rameno, a pak dal rozkaz Bryanovi a jeho mužům, aby se připravili. Vernův objev považoval za natolik závažný, že se jej rozhodl detailně prozkoumat. Na palubě zůstali jen dva muži jako stráž a spojaři. Jeden z důstojníků měl minikom, se kterým se v případě potřeby mohl okamžitě spojit s CRESTEM II.

Odchod byl připraven co nejrychleji. Muži vykročili v rozvinuté rojnici, Conn a Bryan v čele, na křídlech Vern a Guerr.

Zblízka byl obraz zřetelnější. Hranaté kusy kamene se stále více jevily jako budovy, dokonce s otvory pro okna. Ani značná zvětralost nemohla zastřít jejich polokruhový tvar, typický pro maahkské stavby. Conn odhadoval, že v tomto městě mohlo žít asi padesát až sto tisíc obyvatel. Město bylo založeno uprostřed kruhové planiny, na jejíchž okrajích se zvedaly ostré vrcholky hor. Od místa přistání Gazely vedla široká silnice, ještě dostatečně zřetelná. Na okraji města ji lemovaly zříceniny dvou staveb, které byly kdysi patrně věžemi nějaké brány. O sto metrů dále ústila ulice do čtvercového náměstí, ze kterého se rozbíhaly boční uličky.

Conn shromáždil svoje lidi uprostřed náměstí. Vysoko na černém nebi stály dva žhnoucí kotouče dvojslunce. Connův náramkový teploměr ukazoval 215 stupňů Celsia. Guerr a Vern si každý vzali pět mužů a vstoupili do města po obou stranách náměstí. Conn, Herb Bryan a zbylí tři muži šli rovně dopředu. Každý velitel skupiny nastavil mikrofon v helmě na nejvyšší hlasitost, aby jej slyšeli ostatní i stráž v Gazele. Conn určil, že město budou prohledávat dvě hodiny. Poté se všichni sejdou opět na náměstí.

Muži se dlouhými kroky vydali na cestu. Conn vedl svou skupinu do úzké ulice, po jejíchž stranách se tyčily podivuhodně zachovalé budovy. Jen někde byly zdi zřícené a trosky zasahovaly přes celou ulici. Asi po půlhodině dorazili na konec města a obrátili, aby si prohlédli domy zblízka.

Conn se přistihl při myšlence, že by byl nejraději na palubě Gazely nebo ještě lépe daleko v prostoru. Pohled na mrtvé město jej naplňoval podivnou nevolností. Černé, zvětřalé zdi působily tísnivě. Při představě, že před deseti stoletími tady během několika okamžiků zemřely tisíce inteligentních bytostí, mu naskakovala husí kůže. Mezi muži nepadlo jediné slovo a v reproduktorech nezaznělo nic kromě pravidelných hlášení velitelů skupin.

Conn zastavil před průčelím jednoho z domů. Prázdnými okenními otvory bylo vidět, že vnitřní stavba částečně přežila katastrofu. Některé příčky ještě stály a stejně tak stropy. U země uprostřed průčelí zel větší otvor, který bezesporu byl vchodem. Conn přešel hromadu trosek a Bryan s ostatními jej následoval.

Narudlé světlo padalo polokruhovými okny na černé stěny a Conn se pokoušel představit si, jak to tu mohlo vypadat před tisíci lety. Co to bylo za budovu? Obytný dům? Nebo tu byly kanceláře? Kavárna?

A najednou ucítil, jak se půda pod jeho nohama zachvěla. Ztratil rovnováhu, upadl a zvířený prach mu zaclonil výhled. Přesto viděl, že se kolem něj setmělo. „Herbe!“ zvolal.

„Tady jsem. Co se děje? Kde jste, poručíku?“

Prach se pomalu usazoval, ale příliš to nepomohlo. Kolem byla naprostá tma, jen kdesi nahoře bylo vidět slabé načervenalé světlo. Conn se zvedl a zapnul reflektor ve své přilbě. Uviděl hladké, holé stěny, které kolem něj klouzaly neměnnou rychlostí.

„Zůstaňte na místě, Herbe!“ zvolal Conn do mikrofону. „Jsem v nějakém výťahu a pohybuji se dolů. Nejspíš jsem náhodou stoupl na nákladní plošinu a uvedl do provozu mechanismus.“

„Rozumím, pane. Co mám dělat?“

„Čekat,“ odpověděl Conn. „Dokud se výťah pohybuje, nemůžete dělat vůbec nic. Informujte Hebbela a LaCostu.“

„Už jsem slyšel,“ ozval se jakoby z velké dálky Vernův hlas. „Je to slabé, ale slyším.“

„U mě je to stejné,“ ohlásil se i Guerr. „Potřebuješ pomoc?“

Stěny stále klouzaly kolem něj a červené světlo nahoře zmizelo. „Pomoc bych potřeboval,“ odpověděl Conn, „ale spíš od někoho, kdo by ten výťah dokázal poslat zase nahoru.“

Zatímco stále klouzal do hlubiny, sledoval okolí. Plošina, na které stál, byla obdélná a měřila asi pět krát šest metrů. Rychlost klesání nebyla vyšší než metr za vteřinu. Jelikož byl na cestě asi půldruhé minuty, nalézal se zhruba sto metrů pod úrovní ulic města. Stěny šachty měly onu matovou hladkost, která je příznačná pro kovoplast. Co pohání výťah, nebylo možné

určit, ale patrně se jednalo o říditelné umělé gravitační pole. Podle velikosti plošiny se dalo soudit, že šlo o nákladní výtah a kdesi dole bylo patrně skladiště.

Neodbytně se nabízela otázka, jak je možné, že pohon přestál bez poškození zničení celé planety i erozi, působící dalších tisíc let. Celé město patrně příliš neutrpělo, ale servomechanismus výtahu je přece jen citlivé zařízení a Conn považoval za téměř nemožné, že by vydržel explozi planety.

Plošina se náhle se slabým škusnutím zastavila a jedna ze stěn se otevřela. Paprsek světla z helmy padal do chodby, jejíž strop byl neobyčejně vysoký. Conn se zastavil.

„Herbe?”

„Seržant Bryan, pane,” zaznělo jasně a zřetelně.

„Vystoupil jsem a plošina podle všeho jede nahoru. Vezměte dva lidi a přijďte za mnou. Třetího nechte nahoře na stráži.”

„Rozumím, pane!”

Conn slyšel zvuk stoupající plošiny a rozhodl se počkat na Bryana, který tu musel být do pěti minut. Chtěl se seznámit pouze s bezprostředním okolím. Stěny chodby byly ze stejného materiálu jako výtahová šachta a vypadaly jako nové, alespoň Connovi to tak připadalo.

Když se rozhlédl pořádně, učinil objev, při kterém mu ztuhla krev v žilách.

U výstupu z výtahu byla jinak hladká podlaha poškrábaná, jako by se tam táhlo něco těžkého.

Jedna z rýh byla o něco hlubší a její okraje byly ostré a bílé. V žádném případě nemohla být starší než půl roku.

\* \* \*

Dvacet hodin po startu se Gazely začaly vracet ke CRESTU II. Jejich kořist sestávala ze zaměření drah více než deseti tisíc planetek, jejichž rozměry byly tak velké, že by mohly být vážnou překážkou pro prolétající CREST II. Měření se týkala asi jedné třetiny prstence, ale Perry Rhodan je považoval za dostatečné. Grek I jim řekl, že v systému je devět těles o velikosti Měsíce. Na kterém se nalézá kontrolní stanice transponderu, to nedokázal říci.

Jediná Gazela, která se nevrátila, byla GA-114. Přistála právě na jedné z planetek o velikosti Měsíce a na palubě zůstali dva muži posádky. O ostatních neměli žádné informace. Velící důstojník a jeho dva průvodci byli vybaveni minikomem. To, že se neozvali, muselo znamenat, že jsou v nebezpečí. Perry Rhodan se rozhodl nečekat na návrat GA-114, ale vydat se k planetce pojmenované Ural a pomoci pohřešovaným.

### 3.

Zdálo se, že uplynula věčnost, než se dveře šachty otevřely a v nich se objevila Bryanova mohutná postava. Na plošině se to jen hemžilo lidmi a kdosi nešetřně odstrčil seržanta stranou.

„My jsme přišli taky,” vysvětloval Guerr vzrušeným hlasem. „Ty jsi našel zlatou žílu a my chceme taky podíl.”

„To je neuposlechnutí rozkazu, poručíku,” odpověděl ostře Conn. „Ale už jste jednou tady, a tím je věc vyřízená. Ustupte stranou, ať nezničíte stopy!”

I on byl vzrušený a zapomněl na své předsevzetí hovořit s mužstvem a poddůstojníky jen formálním způsobem. Najednou mu bylo jedno, jestli jim připadá směšný.

„Držte se u stěn a podívejte se tady na to. Vy taky, Herbe, chci slyšet váš názor,” řekl Conn a ukázal na rýhu. Všichni si ji prohlédli a došli ke stejnému závěru jako on. Stopy nemohly být starší než půl roku. Materiál podlahy byl natolik elastický, že by se po delší době

sám uzavřel.

„To znamená," zhodnotil situaci Conn, „že se tu někdo pohybuje. Kdo je to a zda je tu i teď, nevíme. V každém případě mějte oči otevřené."

Vykročili chodbou. Conn chtěl nejprve najít zařízení, které zásobuje energií výtah. S jedním ze dvou mužů, které zanechali nahoře, bylo domluveno, že pro ně sjede dolů, pokud jej o to požádají. Ať totiž hledali jakkoliv, dole žádné zařízení k ovládnutí výtahu nenašli.

Chodba asi po stu metrech končila u hladké stěny. Když na ni Guerr položil obě ruce, rozestoupila se.

Z místnosti za dveřmi proniklo do chodby jasné světlo a Conn automaticky sáhl po zbraní. Odjistil ji a teprve poté se přimhouřenýma očima rozhlédl po ohromné hale.

Od jednoho konce ke druhému se táhly dlouhé řady generátorů. Každý byl tvořen kovovým válcem o výšce osmi metrů, zakončeným kopulí, typickou pro fúzní komoru. Bylo tu více než sto těchto zařízení, a pokud byly všechny v provozu, stačily zásobovat energií středně velkou planetu.

Jinak se hala zdála prázdná. Conn sklonil hlaveň zbraně a vešel dovnitř. Hala byla dlouhá asi sto metrů a široká čtyřicet. Světlo přicházelo od stropu, který se zdál jedinou svítící plochou. Podlaha se slabě chvěla, takže alespoň některé generátory musely být v provozu.

Conn promluvil k mužům: „Tady se zdržovat nebudeme. Ať už tu sídlí kdokoli, tuto halu jistě střeží pomocí kamer. Projdeme rychle ke dveřím v protější stěně."

Dlouhými kroky prošli místností a za dalšími dveřmi našli matně osvětlený prostor, jen o něco málo větší než výtah.

„Jestli tohle není přetlaková komora, tak ať se jmenuje Gucky," zavrčel Herb Bryan.

„Toho budete ušetřen. Ona to přetlaková komora je."

Conn rozhodně vstoupil a ostatní jej následovali. Poté, co vešel poslední, vchod se automaticky uzavřel. Conn se snažil potlačit nervozitu a v reproduktoru slyšel zrychlený dech ostatních mužů.

Půl minuty se nic nedělo. Pak se s trýznivou pomalostí otevřela příčka na druhé straně. Conn neměl žádnou představu, co by se mohlo nalézat za stěnou, ale nejspíš očekával další místnost, snad skladiště nebo nějaké přístroje.

To, co uviděl, bylo tak neuvěřitelné, že zapomněl na veškerou opatrnost a jen vstřebával obraz, který se mu nabízel.

Stál na vrcholku svahu, který pozvolna spadal dolů a mizel v nažloutlé mlze.

Příčka přetlakové komory byla ve skále, která se v oblouku zvedala vzhůru a tvořila i strop obrovského prostoru. Samotný svah byl pokryt měkkou, nakypřenou půdou, ze které vyrůstaly neznámé rostliny. Matné žluté světlo vycházelo odněkud zdola.

Conn se probral z ustrnutí a vystoupil z komory. Šli asi sto metrů podél skalní stěny, až se dostali do úkrytu vysokých rostlin, které vypadaly jako přerostlé a poněkud vybledlé chřest. Světlo nestačilo k tomu, aby rostliny měly přirozenou barvu a jejich šedobílé odstíny působily příšerně a odpudivě.

Muži se v krytu tohoto porostu přikrčili a Conn pohlédl na přístroje na své ruce. Atmosférický tlak činil dva a půl atmosféry, teplota sedmdesát tři stupňů Celsia, atmosféru tvořily především vodík a helium. Conn provedl pomocí sondy primitivní zkoušku a okamžitě ucítil pronikavý zápach čpavku. Gravitace se nezměnila.

„Maahkové," řekl Vern.

Conn váhavě přikývl. „Složení atmosféry souhlasí."

„Ale tlak ne," ozval se Guerr.

„Plíce Maahků," musel připustit Conn, „pracují pod tlakem padesáti až sto dvaceti atmosfér, to je pravda. Ale nemyslím, že by tady šlo o typické Maahky. Při výbuchu planety Kulloch bezpochyby přišli o život všichni obyvatelé. Snad s výjimkou Halut'anů žádná bytost nepřežila zánik domovského světa, pokud nebyla mimo něj. A ve chvíli, kdy Kulloch

explodoval, bylo na cestě několik lodí a při návratu našli svoji planetu zničenou. Neměli jinou možnost než zůstat tady a v rozvalinách města patrně našli potřebné přístroje, se kterými si mohli vybudovat podzemní svět. Kulloch byl zničen jadernou bombou. Stačí, abyste se podívali na svoje dozimetry. Většina navrátilců nejspíš stejně zahynula působením radioaktivního záření, a jen několik mutovalo a přizpůsobilo se okolí. Přirozená plodnost Maahků ve spojení se zvýšenou rozmnožovací schopností, která je nevyhnutelným následkem každé katastrofy, jistě rychle doplnila stavy. Nebyl bych překvapený, kdybychom měli co do činění s miliony mutovaných Maahků."

Chvíli bylo ticho a každý se zabýval svými myšlenkami.

„Měli bychom se vrátit na CREST II. Tahle věc je příliš velké sousto pro pár mužů," řekl konečně Guerr.

„Zatím zůstaneme zde," rozhodl Conn, „a porozhlédneme se. Naším úkolem je sbírat informace. Musíme zjistit, kdo tu bydlí, jak vypadá a jaké má smýšlení. Jestliže se ukáže, že to není v našich silách, vrátíme se. Ostatně není jisté, že nás zdejší obyvatelé budou považovat za nepřátele."

Šli dál. Nejprve postupovali rychle, ale asi po kilometru začala být cesta obtížnější. Porost byl stále hustší a kompaktnější jako v džungli, takže se pohybovali pomaleji než na začátku. Asi hodinu to vypadalo tak, že džungle sahá až na druhý konec dutého světa, a Guerr chtěl právě opět navrhnout, aby se vrátili a zavolali CREST II. Vern Hebbel, který šel vpředu, se najednou zarazil a zavolal Conna.

Conn rozhrnul křoví. Džungle tu končila stejně náhle jako na druhé straně u komory. Kamenný strop byl tady vysoký asi dvě stě metrů a opět tu svítilo nažloutlé umělé slunce. Teplota stoupla na devadesát pět stupňů.

Kdesi v pozadí stoupal do výšky kouř. Conn se pokoušel najít zdroj, ale vzdálenost byla příliš velká. Pak uviděl cestu vedoucí rovně přes krajinu, podobnou parku, která byla až doposud skrytá za lesíkem z rostlin podivuhodných tvarů.

„To není všechno," poznamenal Vern, jako by četl Connovy myšlenky. „Támhle!"

Conn se podíval směrem natažené ruky a mezi nažloutlými keři objevil malou kupolovitou stavbu. Kupole nebyla vyšší než šest nebo sedm metrů, její průměr mohl být tak deset. Dveře byly otevřené a stála v nich postava. Conn nemohl rozeznat žádné podrobnosti. Cizinec zmizel mezi keři a o chvíli později přenesly vnější mikrofony bzučivý zvuk a zpoza keřů vyjel stříbřitě se lesknoucí dopravní prostředek. Pohyboval se nad bílou trávou a se stále stoupající rychlostí zmizel za lesíkem.

Conn popadl Věrna za rameno a vrátil se k mužům. „Našli jsme je," řekl. „Před námi je volná krajina a ten prstenec džungle slouží patrně jako ochranný val. Půjdeme dál a..."

„Pšt!" ozval se Guerr.

„Co je?"

„Měl jsem dojem, že něco slyším."

„Tak dál," řekl netrpělivě Conn. „Herb a já se podíváme k té budově. Pokud bude někdo uvnitř, pokusíme se s ním navázat kontakt. Pochopitelně budeme potřebovat, abyste nás kryli. Verne, ty..."

Pronikavý výkřik jej umlčel. Nervy napjaté do krajnosti jej přinutily odskočit stranou. Così přistálo za jeho zády a jak se Conn otočil, viděl, že Guerr pomalu padá k zemi. Ostatní muži už nehybně leželi, a když na ně volal jmény, neodpověděli. Vytrhl zbraň a vypálil dávku do houštiny.

Země pod jeho nohama se zachvěla. Z džungle vystoupily obrysy jakési nestvůry, a než nabraly tvaru, Conn ucítil ránu jako když kopne kůň a ztratil vědomí.

\* \* \*

CREST II byla od Uralu vzdálena ještě pět set tisíc kilometrů, když se jí ohlásila GA-114. Po několikahodinovém čekání u výtahové šachty začali být oba muži, které tam zanechal Herb Bryan, netrpěliví. Spojili se s Gazelou a Perry Rhodan poté obdržel přesné hlášení o událostech až do okamžiku, kdy Herb Bryan, Guerr, Vern a Conn zmizeli ve výtahu.

Podnik tím nabyl zcela nového aspektu. Existence inteligentních bytostí, které opravily a užívaly podzemní energetické zdroje, byla jednoznačně prokázána.

Perry Rhodan měl původně v plánu pouze zajistit pro Solární impérium opuštěnou transponderovou stanici, ale nyní nemohlo být o opuštěnosti systému řeči. Ať už byl oním neznámým kdokoliv, bylo nutné vstoupit s ním do kontaktu a postarat se - cestou dohody nebo násilím - aby posádka transponderové stanice mohla nerušeně plnit své úkoly.

Ural vypadal na místo, vhodné k navázání kontaktu. Za pomoci Greka I bude prostřednictvím hyperkomu vysíláno prohlášení namluvené v kraahmaku. Rhodan byl plný důvěry. Předpokládal, že neznámí obyvatelé pásu asteroidů budou potomci Maahků z planety Kulloch. Každý cizinec, který by jim byl ochoten nabídnout pomoc, bude jistě vítán - pokud nestojí ve službách Mistrů ostrovů.

\* \* \*

Rozeklaný povrch asteroidu vypadal z CRESTU II jako ohromná skalní stěna. Perry Rhodan sledoval přistávací manévry od ovládacího pultu Carta Ruda. Epsalan konal svou povinnost jako vždy a nijak se nedal rušit Velkým administrátorem. Rozkazy vydával tak silným hlasem, že ho bylo slyšet i bez interkomu po celé ohromné hale.

CREST II klouzala podél skalní stěny, která byla kromě přirozené drsnosti kamene tak rovná, jako by ji někdo obřím nožem vyřízl z bývalé planety. Jiná stěna byla lehce vyklenutá a podle všeho se jednalo o část zakulaceného povrchu planety Kulloch. Někde na druhém konci klenuté části měla být Gazela GA-114.

Perry Rhodan sledoval na panoramatické obrazovce zvláštní krajinu. Na jednom místě se na povrch dostala i část bývalého nitra planety, které nabízelo nepřeborný materiál pro astrofyziky. Ti se dodnes svářili o hypotézy o původu planet podobných Jupiteru stejně divoce jako před pěti sty lety. Perry si dovedl představit, jak během několika století, kdy se intergalaktické lety stanou běžnou rutinou, na skalách tady dole budou vědci hledat důkazy pro svoje teorie.

A najednou uviděl něco zvláštního. Uprostřed jednotvárné krajiny se otvírala nápadná trhlinka. Nebyla širší než deset kilometrů a na obrazovce vypadala jako tenká čárka. Po délce se táhla neobyčejně rovně několik set kilometrů mezi změtí skal. Na první pohled vypadala uměle. Perry požádal Ruda, aby s lodí sestoupil níž.

Pak spustil poplach a z interkomu zazněl hlas velitele zaměřovači stanice: „Silné energetické výboje pod námi. Přístroje registrují impulzy, které pravděpodobně pocházejí od pohonu vesmírných plavidel. Výchozím bodem impulzů je rozsídlna, která je zřetelně vidět na optickém zobrazení povrchu. Doporučuji...”

Dál se nedostal. Sirény zavaly, v temných hlubinách rozsídliny se objevily záblesky a během několika vteřin se zvětšily tak, že oči bolely jejich jasem.

A pak vyrazily z průrvy. Desítky. Stovky plavidel. Obrovskou rychlostí mířily k pozemské bojové lodi. Velitelské stanoviště se rázem stalo peklem bzučících přístrojů a změtí hlasů, ale Cart Rudo překřičel všechny.

„Velitel k osádce děl: Při sebemenším náznaku nepřátelství zahájit palbu! Je jich příliš mnoho!”

To všechno se stalo tak rychle, že ani sám Perry Rhodan se svou neuvěřitelnou schopností reagovat nestačil zasáhnout. Ochranné pole kolem lodi zazářilo a mohutným trupem CRESTU II proběhlo zachvění. Světla zablikala a z hloubi lodě zaznělo zavytí



přetížených generátorů, které se pokoušely obnovit energii spotřebovanou na projekci ochranného pole.

Neznámí zaútočili. Útok byl veden s neuvěřitelnou zuřivostí. Perry Rhodan zůstal na svém místě, protože teď nemohl dělat vůbec nic. Cart Rudo byl zkušený kapitán, který se snažil vyvést CREST II co nejrychleji z nebezpečné oblasti. Po dvou vteřinách obrátil ke Rhodanovi obličej, po kterém stékaly stružky potu, a řekl:

„Nejméně pět set nepřátelských plavidel, pane. Ale my jejich počet zrevidujeme!"

A jako by mu sám osud zazlival přehnaný optimismus, ve stejném okamžiku zasáhla trup lodi strašlivá rána. Perry byl sražen ze svého křesla, narazil do stupňů, které vedly k vyvýšenému místu kapitána lodi a na několik vteřin ztratil vědomí. Když se vzpamatoval, kolem něj bylo šero. CREST II přepnula na nouzové osvětlení, podlaha byla našikmo a několik důstojníků leželo rovněž v bezvědomí.

Perry se napřímil. Cart Rudo se nakláněl nad řídicím pultem. „Zásah na palubě A," zněl jeho silný hlas. „Zamířit..."

Strašlivá rána přehlušila i jeho slova. Perry Rhodan ztratil půdu pod nohama a znovu byl sražen. Světlo vydrželo, zato zhasla jedna sekce panoramatické obrazovky. Perry vyskočil a přiběhl k velitelskému křeslu.

„Pryč odtud!" zařval na Epsalana. „Na ně nemáme!"

Rudo jen přikývl. CREST II otočila o sto osmdesát stupňů a přešla do lineárního letu. Lodí zatřásla třetí exploze a další část panoramatické obrazovky vypadla.

„Zásah na palubě A a F," hlásil mechanicky Cart Rudo a pak sáhl po řídicí páce. Loď zmizela v lineárním prostoru. Ve stejném okamžiku umlklo vytí přetížených generátorů a na obrazovce se objevilo typické, lehce zkreslené zobrazení dvojslunce, jak je vidí kamery přes ochrannou slupku poloprostorového pole.

Před Rudem zapípal interkom. Cart stiskl přijímací tlačítko s takovou silou, jako by je chtěl zničit.

„Bezpečnostní oddělení kapitánovi. Obdrželi jsme tři zásahy. Stěna lodi je na třech místech proražena. Čtrnáct zasažených komor je hermeticky uzavřeno. Ztráty čtyřicet osm mužů."

Cart Rudo se otočil: „Co je to za protivníka, pane?" zeptal se hlasem ochraptělým po vydávání tolika povelů. „Prosím o dovolení, abychom po provedení oprav znovu pronikli k Uralu. Tentokrát se nedáme."

Perry mávl rukou. „Později, plukovníku."

#### 4.

Conn Nosinsky se probral, když zaslechl hlasy ve sluchátkách své helmy.

„Nevím, jestli jsem to opravdu viděl nebo jestli se mi to jen zdálo, ale v každém případě to bylo otřesné," říkal Guerr.

Conn otevřel oči. Kolem byla tma.

„Hele, další se vzbudil. Poznám to podle dechu. Kdo je to?" ptal se Guerr.

„Koukej držet hubu," zavrčel Conn.

„Ach tak, šéf!" poznamenal Herb Bryan.

„Je tu někdo, komu zůstal zdravý rozum?" zeptal se Conn.

„Váš upřímně oddaný..." odpověděl Vern Hebbel.

„Ví někdo, kde jsme?"

Žádná odpověď.

„Ví někdo, co se stalo?"

„Dostal jsem ránu do hlavy," zazněl Guerrův hlas.

„Totéž u mě," nechal se slyšet Vern.

„Patrně šlo o nějaký paralyzátor. Utrpěl někdo zranění?"

„Ne."

Conn zapnul reflektor v přilbě. Světlo prozářilo mlhu a dopadlo na hladkou stěnu z umělého kamene.

„To sis mohl ušetřit," řekl Vern. „Před půlhodinou jsem se tady porozhlédl. Jsme všichni pohromadě, někteří ještě v bezvědomí. Naše vězení má tvar kvádra, je deset metrů dlouhé, osm široké a čtyři metry vysoké. V jedné z delších stěn jsou dveře."

Conn vypnul lampu. Svítící ručička na jeho tlakoměru ukazovala dva a půl atmosféry, teplota byla přesně devadesát stupňů. Conn sáhl k pouzdru, ale zbraň neměl a zmizel i minikom.

„Všechno nám vzali," poznamenal.

„Všechno, čím bychom si mohli pomoci," upřesnil to Vern. „Conne, je tu ještě něco. Guerr a Herb se nemohou dohodnout... Viděl jsi některého z těch cizinců?"

„Myslím, že ano."

„Byl asi tři metry vysoký, měl šedou kůži a nejmíň šest rukou a nohou?"

„Tak nějak. Těch končetin bylo myslím osm."

„Takže nestvůra," řekl Guerr.

„To záleží na úhlu pohledu," prohlásil Herb. „Oni si jistě připadají pohlední."

Hovor utichl. Muži přicházeli k sobě, a když byli všichni při vědomí, Conn k nim promluvil. Bezprostřední nebezpečí patrně nehrozilo, protože kdyby je neznámí chtěli zabít, udělali by to hned.

„V každém případě," ukončil Conn svou řeč, „tady nebudeme nečinně sedět. Dveře se jistě dají otevřít a..."

„Počkat!" skočil mu do řeči Guerr. „Deset minut jsem to zkoušel. Tenhle východ není pro nás."

„Kdybys mě nechal domluvit, ušetřil by sis námahu. Tedy - každý z nás má malou bombu se stlačeným kyslíkem pro případ, že by vypadl kyslíkový generátor, zabudovaný ve skafandru. Víme, že atmosféra v tomto světě sestává z velké části z vodíku. Jestliže otevřeme jednu z bomb a necháme uniknout kyslík, vznikne traskavý plyn, vysoce výbušná směs, pokud dodržíme poměr obou složek. Neznámí nám vzali všechno, čím bychom mohli způsobit jiskru, ale kovový předmět, hozený v určitém úhlu ke stěně, splní náš účel stejně dobře."

„Jestliže tady necháme vybuchnout kyslíkovou bombu, tak už nebudeme potřebovat žádný východ," namítl Guerr.

„Verne, vypni mu mikrofon v helmě!" řekl Conn a pokračoval:

„Tryska kyslíkové bomby musí být nařízena tak, aby unikající plyn mířil nahoru k výplni dveří. Kyslík je těžší než směs čpavku a vodíku. Pokud ventil otevřeme opatrně, nestoupne ke stropu, ale bude klesat k zemi. Nejvyšší koncentrace bude u spodního okraje dveří - a to je přesně to, co potřebujeme. Pro lokální explozi bude stačit asi čtvrtina obsahu." Jakmile domluvil, vstal a zapnul světlo ve své přilbě. „Všichni muži k protější stěně. Budete se chovat co neklidněji. Ze všeho nejméně teď potřebujeme pohyb vzduchu, který by unikající kyslík roznesl po místnosti."

Opatrně pak přistoupil ke dveřím a úspornými pohyby otevřel magnetický uzávěr dlouhé kapsy na stěně, ve které byla kyslíková bomba. Sejmul z ní hadičku, která vedla do nitra skafandru, a položil ji na zem proti zdi.

Ještě než otevřel uzávěr, prohledal kapsy. Pak se sehnul, nožem pootočil šroubky ventilu a jakmile zaslechl sykot unikajícího plynu, odstupoval pomalu a prkenně jako loutka, vedená unavenou rukou.

U zdi mezi svými muži počkal ještě minutu, a pak hodil nůž tak, aby spadl na zem těsně u láhve. Od kovu neodlétla žádná jiskra a plyn nevybuchl. Conn to zkusil se

šroubovákem a rovněž neúspěšně. Konečně hodil malé kovové kladívko na odebrání mineralogických vzorků.

Od země vyšlehl namodralý plamen, zazněla jediná krátká rána a tlaková vlna srazila Conna na zem.

„Dveře jsou otevřené!“ vykřikl Guerr a rozběhl se k otvoru.

Úlomky dveří byly vyvrženy ven, ventil kyslíkové bomby byl naopak zaražen nazpět a uzavřel se. Venku byla jakási rokle s pozvolně stoupajícími skalními stěnami po stranách a s ostrým ohybem ve vzdálenosti asi třiceti metrů. Nahoře se klenulo mléčně nažloutlé nebe, bezpochyby zabarvené umělým sluncem podzemního světa.

„Půjďme!“ otočil se Conn k mužům a jako první prolezl otvorem. Podíval se na hodinky - jeden z mála předmětů, který mu cizinci ponechali. Od startu z CRESTU II uplynulo přesně čtyřicet hodin. CREST II byla jistě ve spojení s LUCKY LADY a Conn nepochyboval o tom, že dříve nebo později přistane na Uralu pátrací komando a přijde jim na pomoc. On bude muset najít cestu a prostředky, jak se s ním spojit. Nikdo nevěděl, jak je dutý svět velký a ve kterém místě se jejich skupina nalézá. Nejdůležitější bylo, aby si obstarali zbraně a vysílačku. Přístroje zabudované v helmách byly příliš slabé, zejména v husté atmosféře dutého světa.

Conn poslal Herba Bryana se dvěma lidmi napravo, sám s Guerrem šplhal po levém skalnatém svahu. Přitom sledoval i příkrou skalní stěnu, ve které byly dveře jejich vězení. Tato stěna byla větší než kterýkoliv kus kamene, jaký kdy Conn viděl. Podle všeho šlo o mohutný hranatý sloup, jehož čelní stěna vrůstala do rokle a na šířku měřila asi dvě stě metrů. Celý sloup musel mít obvod nejméně kilometr a Conn se v duchu ptal, jestli se tu nejedná o podporu stropu dutého světa.

Zatím nebylo možné zabývat se touto hypotézou. Dorazili nahoru a to, co se před nimi objevilo, si vyžádalo veškerou jejich pozornost.

Úvoz společně s kamenným sloupem a jejich celou ležel uprostřed kruhu skal a nízkých pahorků. Tato zóna měřila v průměru asi dva kilometry. Podle postavení žlutého slunce se dalo určit, že se nachází přibližně uprostřed dutiny - pokud ovšem neznámí své slunce zavěsili do středu svého světa.

Za skalami se rozprostírala travnatá krajina podobná té, kterou už procházeli, jen hustěji obydlená. Budovy všech velikostí i tvarů byly rozesety bez jakéhokoliv uspořádání po celé planině. Křížem krážem tu vedly nejméně dvě desítky cest a po nich se pohybovala spousta rychlých vznášedel. Motory vozítek naplňovaly vzduch nepřetržitým bzučením.

Nejbližší stavba byla kupolovitá a stála na okraji skalnaté pustiny. Conn by nedokázal vysvětlit proč, ale domníval se, že jde o policejní nebo vojenský objekt. Stál příliš blízko u rozsedliny a vězeňské cely a jistě ji měl hlídat. Conn pozoroval budovu, až jej Guerr upozornil, že Bryan na ně kývá.

Conn se otočil přes cestu k protější skalní stěně. Mikrofony v helmách si nastavili na nejnižší hlasitost, aby je cizinci nemohli slyšet, to ale znamenalo, že pokud byli od sebe dál než třicet metrů, nemohli se dorozumívat ani oni.

Herb Bryan zvedl obě ruce do výše a obloukem je nechal spadnout. To bylo domluvené znamení a říkalo: Nevidíme nic neobvyklého.

Conn naznačil, aby se vrátili do rozsedliny.

„Tady něco nehraje,“ prohlásil Guerr. „Všichni někam jedou. Vypadá to dost hekticky.“

Conn, který sledoval ruch na cestách, mu musel dát za pravdu. Zdálo se, že spousta bytostí má naspěch, aby se někam dostavila. Tak malý svět patrně neměl leteckou dopravu a optimální byly tyto kluzáky.

Conn si rovněž všiml, že většina vozidel se pohybuje jedním směrem, ačkoliv to na první pohled vypadalo, že jezdí sem a tam. Nebylo pochyby, obyvatelé dutého světa něco

rozrušilo. Samotní Pozemšťané to jistě nebyli.

Guerr upozornil Conna: „Ta kupole!“

Conn byl natolik zaměstnán provozem, že si přestal všimnout budovy. Když se teď otočil, viděl otevřené dveře a jakousi postavu nastupovat do vozidla. Dveře se okamžitě zavřely a kluzák se dal do pohybu směrem k rozsedlině. Bylo to jasné: Někdo jde zkontrolovat vězně.

Conn v největší rychlosti sestavil plán. Nebylo jisté, jestli se zdaří, ale bylo nutné se o to aspoň pokusit. Nařídil Vernovi, aby co možná nejrychleji vylezl na levou skalní stěnu a schoval se tak, aby ho zdola nebylo vidět. Vysvětlování nebylo nutné, Vern už podle tónu hlasu pochopil, že se něco děje.

Conn se rozběhl k okraji skály nad rozsedlinou, kde byla spousta kamenů, a popadl Guerra za rameno: „Rychle! Musíme to shodit dolů, aby neprojel kluzák!“

Bylo mu jedno, jestli Guerr chápe nebo ne, důležité bylo, že poslechl. Conn uvolnil ohromný kámen, který při malé gravitaci groteskně skákal po úbočí a po chvíli, která Connovi připadala nekonečně dlouhá, dopadl tam, kde jej chtěl mít.

Ani Guerr nelenil a dolů už klesal další kus skály, který uvolnil i hromadu šterku a další menší kameny, takže rozsedlina byla najednou uzavřena hromadou vysokou asi pět metrů. Přesně tak si to Conn představoval, a teď čekal, co cizinec udělá.

„Už je tady!“ vykřikl Guerr.

Ve skalní rozsedlině zaznělo bzučení a střibřitě se lesknoucí vozítko se prosmýklo mezi skalami. Vrchní díl tvořila průhledná, zploštělá kupole, kterou bylo vidět, že uvnitř sedí jen jeden cizinec.

„Kryjte se!“ sykl Conn, „a klid!“

Kluzák se před překážkou zastavil. Umělé slunce se zrcadlilo v poklopu nad pilotní kabinou tak, že nebylo vidět dovnitř. Kluzák se vznesl do výšky a pokusil se dostat přes hromadu kamení. Nahoře si pilot uvědomil, že prostor mezi překážkou a dveřmi celý je příliš malý, a přistál na vnější straně zátarasu. Conn se dotkl Guerrova ramene. Nepochyboval o tom, že cizinec si všiml roztržených dveří celý.

Vteřiny ubíhaly v nesnesitelném napětí. Cizinec se jistě domníval, že zajatci utekli. Jak se ale zachová?

Conn cítil, jak mu na čele vyvstal pot a v duchu se ptal, jak dlouho to ještě může vydržet.

Poklop se najednou otevřel a cizinec se zvedl z podivně tvarovaného sedadla. Conn zadržel dech. Znal Maahky a hlavně Greka I, takže si zvykl na jejich neobvyklé vzezření, ale ta nestvůra dole musela připadat jako monstrum i Maahkovi. Tvor byl vysoký asi dva a půl metru, srpkovitá hlava se vzdouvala mezi rameny jako třaslavý a rudý nádor. Oči vystupovaly na obou stranách, jako by byly na stopkách, a cizincova kůže měla touž šedobílou barvu jako rostliny v tomto světě. Z boků mohutně stavěného těla vystupovaly dva páry paží bez kloubů, ohebných jako chapadla. Nohy tvořil jeden pár silných podstavců, pokrytých šupinatou kůží.

Conn se probral z ustrnutí. Cizinec mezitím zaklonil vzdušnou hlavu, aby viděl nahoru. V jednom páru rukou držel zbraň. Každou chvíli ho mohlo napadnout vystřelit do skal.

Conn se ještě víc přitiskl ke kameni, za kterým se skrýval. Guerr a Vern nepotřebovali žádné rozkazy. Všichni věděli, co se musí udělat. Tři ohromné kameny se zároveň pohnuly. Cizinec se právě otočil na druhou stranu rozsedliny, takže oči, které měl na stopkách vzadu, se dívaly do země. Padajících kamenů si mohl všimnout až v okamžiku, kdy budou dole.

Cizinec byl sražen na zem a ohromné kusy skály se převalily přes něj. Conn vyskočil, vrhl se po srázu dolů do rozsedliny a Guerr i Verne jej okamžitě následovali. Conn cestou popadl první kámen a bušil jím do nestvůry.

Nevěděl vůbec, kolik času uplynulo, když ho kdosi popadl za rameno a odtáhl.

„Už je mrtvý, Conne,“ řekl Vern.

Conn upustil kámen a pomalu ustoupil stranou. Cizinec se nehýbal. Vůbec se nedostal k tomu, aby použil zbraň. Guerr a Vern mu ji vzali z rukou.

Conn pomalým pohybem zesílil vysílač ve své přilbě a zavolal Herba: „Můžete přijít!”

O chvíli později se rozsedlina jen hemžila lidmi. Vern a Conn se nasoukali do kluzáku a zkoumali ovládací přístroje. Vozidlo vypadalo jako snadno ovladatelné a hlavně bylo dost velké na to, aby se do něj vešla celá skupina. Se zbraní a vozidlem, jakých se tu pohybují stovky, takže nejsou nijak nápadné, byl Conn najednou plný optimismu.

Nařídil mužům, aby nastoupili a položili se na podlahu. Když se přesvědčil, že zvenku nejsou vidět, nastoupil i on, zasunul kupolovitou střechu a uvedl kluzák do chodu.

O minutu později měli rozsedlinu za sebou. Před nimi byla změť skal a dále travnatá planina.

„Nejlepší bude, když se tu trochu porozhlédneme,” řekl Conn.

## 5.

CREST II zastavila dvacet světelných hodin od dvojslunce. Malé lodi cizinců se stáhly a podle všeho nepomýšlely na pronásledování.

Perry Rhodan se uzavřel se svými nejbližšími poradci. Situace vyžadovala změnu dosavadní taktiky. Posádka obří lodi se zatím zaměstnávala opravami a uvedením CRESTU II do bojové pohotovosti.

V soukromé pracovně Perry Rhodana nejprve promluvil hlavní inženýr major Bert Hefrich. Na základě měření a registrace dat během boje vypracoval zprávu o technologii a bojeschopnosti nepřítele. Perry Rhodan i Atlan poslouchali velmi pozorně. Grek I se této schůzky neúčastnil.

„Zbraně, které nám způsobily takové škody,” hovořil Hefrich, „se bezpochyby dají srovnat s našimi transformačními děly. Náboj opouští ústí hlavně ve formě hyperimpulzu a materializuje se až v cíli. Rematerializační impulzy byly jednoznačně změřeny. U střel jako takových se jedná o nukleární hlavice s výbušnou silou zhruba jedné miliardy tun konvenční výbušniny. Ke zhroucení našeho ochranného pole došlo v důsledku koncentrované palby. Měli jsme štěstí v tom, že každá ze tří bomb uvolnila uvnitř ochranného pole jen desetinu procenta své běžné účinnosti. Zbytek absorbovalo ochranné pole a část se rozptýlila v prostoru.”

Před šéfinženýrem leželo několik papírů, ze kterých četl příslušná data.

„Nepřátelské kosmické lodě jsou konstruovány podle jednoho vzoru,” pokračoval. „Jsou válcové s plochými konci, asi sto metrů dlouhé a v průměru mají pětadvacet metrů. Druh pohonu nebyl jednoznačně zjištěn. Jisté naopak je, že každé jednotlivé plavidlo je chráněno nazelenalým ochranným polem. Struktura tohoto pole je stejná jako u lodí Maahků, které jsme pozorovali v systému Twin a nad Kahalem.”

Inženýr zvedl třetí list s poznámkami.

„Počet útočníků,” četl, „činil zhruba sedm set. Bez výjimky vylétli z planety, kterou Conrad Nosinsky pojmenoval Ural. Obdivuhodná je rychlost, s jakou byl současně nasazen do útoku tak velký počet plavidel. Naše těžká děla nedokázala překonat zelené ochranné štíty.”

Položil papíry na sebe, pečlivě je složil a vzhlédl.

„Děkuji vám, majore,” řekl Rhodan. „Dal jste nám aspoň trochu naděje.”

Hefrich zasalutoval a opustil místnost.

„Tohle není všechno,” řekl Arkonidan, „a ty to víš.”

„Vím,” odpověděl Rhodan s posměšným úsměvem. „Zase podezíráš našeho přítele Greka I.”

„Přímo se mi nabízí. Konečně právě on nás sem vylákal. On tvrdil, že tu není žádný inteligentní život. On říkal, že tu je provozuschopný transmitter. My jsme naproti tomu našli

inteligentní bytosti a ještě k tomu ve větším množství, než by nám bylo milé, ale zato žádný transmitter. Je toho dost, abych mohl Maahka podezírat."

„Vypadá to tak," připustil Perry, „ale jedno jsi přehlédl. Dostali jsme se sem, takže transmitter musí fungovat - přinejmenším přijímač. Jestliže Grek navštívil systém před několika lety, musí existovat i přepínací stanice, jinak by byl pořád ještě tady. Žádná loď, ani maahkská, nemá pohon, který by jí umožnil..."

„Ale. . ." vmísil se Atlan.

„Ještě okamžik. V této chvíli odstartovaly dva programy, které by měly vnést jasno do těchto problémů. Za prvé do prstence asteroidů pronikne křižník, který bude malý, aby unikl pozornosti, a pokud bude napaden, bude se muset spolehnout na svoje manévrovací schopnosti. Pokud tu transmitterová stanice ještě je, přístroje na palubě křižníku zachytí její zbytkové záření."

Atlan přikývl. „A ten druhý projekt?"

„Budeš se divit, ty věčný pesimisto," zasmál se Perry. „Grek l vycítil, že je v podezření. Úplně sám nabídl, aby telepati prozkoumali jeho myšlenky!"

Atlan se překvapeně zahleděl na Rhodana. „A tohle udělal dobrovolně?"

„Ano. Přijal jsem jeho nabídku. Gucky a ještě několik mutantů právě v Grekově paměti pátrají po pravdě."

\* \* \*

Conn řídil kluzák přímo ke kupolovité budově, kolem které byl stále klid. Nejbližší silnice se nacházela ve vzdálenosti asi jednoho kilometru. Provoz ještě zhoustl a vozidla se jednoznačně pohybovala v jednom směru. Conn jel rovněž v přibližně stejném.

Herb Bryan a jeden z jeho mužů převzali ukořistěnou zbraň. Pro jednoho byla neovladatelná, ale Herb s ní zacházel jako se starou bazukou. Dlouhou hlaveň položil na rameno svého společníka a sám ovládal spoušť.

Connova taktika byla jednoduchá. Spoléhal na to, že obyvatelé kupolovité budovy počítají s návratem kluzáku jako s hotovou věcí a nevěnují mu žádnou pozornost. Ve stěnách stavby nebyla okna, takže tu patrně musela být nějaká optika střežící okolí a vstup. Conn přistál vedle tří dalších kluzáků, které kryly jeho muže. Ke dveřím šli jen Conn, Vern, Herb a jeden z jeho vojáků.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by si jich někdo všiml a nebýt těch třech kluzáků, mysleli by si, že budova je prázdná. Herb a jeho muž se postavili ze strany ke dveřím a Conn a Vern se dotýkali dveří ve snaze najít otevírací mechanismus. Dveře se rozjely, Conn uskočil stranou a nastoupil Herb se zbraní.

Z trychtýřovité hlavě vyšlehl paprsek, uvnitř cosi vybuchlo a ven se vyvalil obláček šedožlutého kouře. Herb zaklel a pustil spoušť.

„Viděli jste něco?" zeptal se Conn.

„Asi půl tuctu těch příšer."

„Jakmile se kouř usadí, podíváme se tam. Guerre, vezmi si jeden kluzák a jezdí kolem ve vzdálenosti asi půl kilometru. Nemáme zapotřebí, aby nás někdo vyrušil."

Dým vyvanul a Conn jako první vešel do kupole. Vnitřek sestával z jediné místnosti, ve které zbraň způsobila veliké škody, ale přesto bylo jasné, že šlo o stanici s dokonalým technickým vybavením. Podél stěn stály řídicí pulty, sedačky byly vrženy doprostřed místnosti. Strážci byli mrtví.

Na stěně proti dveřím se leskla ohromná obrazovka. Byla mimo zónu účinnosti ukořistěné zbraně a zůstala v provozu. Conn se pokoušel pochopit smysl scén, které se v rychlém sledu neustále střídaly, ale pak se obrátil k důležitější věci.

U jedné stěny stálo šest zbraní, stejných jako již ukořistěná. Conn nařídil mužům, aby

si je vzali.

Vern se pozorně rozhlédl a po chvíli přistoupil ke Connovi. Ušklíbal se a v natažené ruce držel kovový předmět velký asi jako krabička od zápalek.

„Můžeme mluvit o štěstí," prohlásil klidně, „tahle věc ležela nahoře na pultu spolu s ostatními. Herb ji napůl roztavil, ale ještě se dá použít."

Conn přitiskl nepatrný přístroj ke své helmě. Zaslechl melodické bzučení, které znamenalo, že minikom je v provozu. Stačilo zmáčknout tlačítko a na CRESTU II zaslechnou jeho hlas.

„Tak se nám to podařilo," řekl Vernovi. „Odted' už nemůžeme mít žádné velké problémy."

Vern přikývl. Stál tak, že přes Connovo rameno viděl na velkou obrazovku. Chtěl něco říct, ale najednou se jeho oči rozšířily údivem. Obraz se náhle změnil. Ukazoval ohromnou přistávací plochu, na které stálo tolik plavidel, že Vern nevěřil svým očím. Celý prostor byl plný horečné činnosti. Mezi plavidly se pohybovaly velké kluzáky a pevně sevřené útvary mužstva, kterým se navzdory malé gravitaci dařilo držet stejnoměrný pochodový krok. Všechny postavy vypadaly jako zhotovené podle šablony. Conn se domníval, že to tak bylo kvůli skafandrům, které se podobaly uniformám. Přistávací plocha byla vně dutého světa, ve vakuu.

Obraz se opět změnil. Ukázala se jiná část povrchu planety a přes obraz se táhla úzká tenká čára. Po chvíli sledování bylo jasné, že ona temná linka je skulina podzemního přístavu, ze které vyletovaly lodě válcového tvaru.

Scéna mohla mít jen jeden jediný význam: Ural mobilizoval. Rozhodně to nemohlo být kvůli jednomu malému komandu. Tady se muselo objevit něco závažnějšího, proti čemu bylo nutné se bránit.

Například proti obří lodi.

Conrada Nosinského se na okamžik zmocnila panika. CREST II, jejich jediná naděje, patrně padl do pasti, ze které se nedostane. Nikdo neznal technologii nepřítele. Jeho lodi byly malé, ale jejich počet vzbuzoval strach.

Conn se prudce probral z ustrnutí. „Pozor!" zazněl ostře jeho hlas v přilbách mužů. „Všichni se připraví k okamžitému odletu. Seržante Bryane, vy půjdete se svými muži ke kluzáku, se kterým se vrátí poručík LaCosta. Vezmete si dvě z ukořistěných zbraní, nastoupíte do kluzáku a vyčkáte na další rozkazy. - Guerre, slyšíš mě? Okamžitě se vrať!"

Guerr potvrdil příjem, ale Conn už myslel na další krok. Bylo nutné varovat CREST II. Conn uvedl do provozu minikom a s těžší skrytí rozčilení, když zaslechl hlas spojovacího důstojníka.

V největším spěchu vyličil, co viděl, a z CRESTU II potvrdili, že už byli napadeni. Conn prohlásil, že udělá všechno, aby zabránil dalšímu útoku na pozemskou loď.

Na detailní vysvětlování nebyl čas. Guerr LaCosta se vrátil a Herb Bryan se svými lidmi nastoupil. Conn musel spěchat, protože události kolem policejní stanice musejí být někomu nápadné. A nebylo nic, co by mohlo víc ohrozit jeho plán než přestřelka na tomto místě a v této chvíli.

Vern Hebbel vedl zbytek mužů k vozidlu, se kterým se sem dostali. Jejich skupina tedy disponovala dvěma kluzáky, které už měli vyzkoušené.

Conn vycházel z budovy jako poslední. Na obrazovce byl stále vzdušný přístav, ze kterého vzlétal neuvěřitelný počet plavidel.

Kluzáky se zvedly. Conn se chtěl dostat k místu, odkud pronikli do dutého světa. Neměl jediný zachytňý bod, podle kterého by určil polohu přetlakové komory, ale protože dutina byla kolem dokola ohraničena, musel při přímém letu dříve nebo později narazit na onu hranici a pak zbývalo jen pohybovat se podél ní.

Vern seděl za řídicím pultem a Conn se rozhlížel. Byl by rád věděl, jaký je způsob

myšlení obyvatel Uralu. Pokud mysleli jen na to, jak co nejrychleji vlézt do lodí a napadnout protivníka, bylo to v pořádku. Pokud by byli v klidu, stačilo několik minut a unikající cizinci by byli pronásledováni. Kluzáky se pohybovaly rychlostí přesahující sto kilometrů za hodinu. Conn neměl nejmenší představu o rozlehlosti podzemního světa, ale odhadoval, že brzy musejí být u konce.

Asi po deseti minutách se krajina začala zvedat. Daleko za nimi zůstala změť skal, ve které byli původně uvězněni. Jak se Conn ohlédl, měl dojem, jako by se díval shora z nízkého návrší.

Znal tento efekt. Obyvatelé Uralu vybudovali svůj dutý svět tak, že dno dutiny protínalo v přímé linii zakřivení původní planety, stejně jako tomu mělo být u dopravního tunelu mezi Londýnem a New Yorkem, který projektoval nějaký fantasta na začátku jednadvacátého století. Střed dutiny byl tak blíž těžišti asteroidu než okraje. Smysl lidské bytosti pro rovnováhu fungoval tak, že směr k východisku gravitace byl pociťován jako dolů a opačný nahoru. Ačkoliv se oba kluzáky pohybovaly geometricky po přímce, měla jejich posádka pocit, že se vznáší vzhůru.

Pro Conna to znamenalo, že se musí poněkud mírnit, pokud jde o jejich naděje. Jestliže je tento pocit navzdory velmi slabé gravitaci asteroidu tak zřetelný, znamená to, že dutina je mnohem větší, než si myslel. Její průměr nebude sto, ale dvě a možná tři sta kilometrů a než dorazí k okraji, potrvá to nejméně půl hodiny, a kdoví jak dlouho budou hledat komoru. Vern zvedl vozidlo o něco výše, aby se přenesl přes lesík, a Conn uviděl za stromy shluk několika desítek kupolovitých budov. Chtěl Věrna varovat, ale bylo pozdě. Kluzák prolétl nad kupolemi a těsně za ním vozidlo Guerra LaCosty. Uralané vybíhali z domů a hnali se k řadě svých vozidel. Jen o několik okamžiků později se nepřátelské kluzáky zvedly.

„Co teď?“ zazněl ve sluchátkách Guerrův hlas.

Conn se podíval dopředu. Kam dohlédl, byla mírně stoupající pláň porostlá řídkou trávou a místy nějakým stromem nebo remízem. Nikde žádný úkryt.

Conn se obrátil na Věrna: „Co takhle přidat plyn?“

Vern popadl jednu páčku, ale nestalo se nic. Konečně zmáčkl jakési tlačítko, kluzák divoce poskočil a vyrazil kupředu. Conn informoval Guerra o ovladači a oba kluzáky zmizely pronásledovatelům z očí.

Pochopitelně že se nepřátelská vozidla opět vynořila a Conn zjistil, že se blíží. Když se podíval dopředu, neviděl ani žádný úkryt, ani skály ohraničující dutý svět.

\* \* \*

Škody byly nouzově opraveny a CREST II se podruhé vydala k prstenci asteroidů. Perry Rhodan byl přesvědčený, že neznámý nepřítel zopakuje útok, ale tentokrát byli jeho lidé připraveni. Ony kritické okamžiky paniky se nebudou opakovat. Palba bude zahájena v okamžiku, kdy se nepřátelské lodě dostanou na dostřel.

Perry Rhodan se posadil na svoje křeslo vedle Carta Ruda. Byl si vědom toho, že CREST II byla tak těžce poškozena hlavně díky momentu překvapení, ale spíš kvůli početní převaze nepřítele. Jeho lodě byly ve srovnání s pozemským obrem nepatrné, ale byly jich stovky a pro jejich posádku smrt evidentně nic neznamenala.

Perry Rhodan v hloubi duše protivníka obdivoval pro odvahu, s jakou se vrhal do boje. Takto se chovají bytosti, které chrání něco výjimečně drahocenného.

Nebo takoví, kteří se chtějí za něco pomstít, napadlo Rhodana.

Grek I byl plně rehabilitován. Mutanti zjistili, že během své první návštěvy skutečně nenašel stopy po inteligentním životě a byl přesvědčen, že systém je opuštěný. Stejně tak byl pevně přesvědčený, že bývalou planetu Kulloch zničili Mistři ostrovů na trestné výpravě proti



obyvatelům, kteří údajně zradili.

CREST II se pohybovala po jiném kurzu než poprvé a jejím cílem byl asteroid, pojmenovaný Kalif z Bagdádu, z jehož nitra vycházelo charakteristické vychýlené záření. V jednom z hangárů byl připraven ke startu Pulec s poručíkem Redhorse na palubě. Redhorse měl přistát na asteroidu a CREST II jej měla chránit.

Perry ještě nedal povolení ke startu, když jej podruhé volal interkom. Spojovací důstojník sdělil, že se mu ozval dosud pohřešovaný Conrad Nosinsky, a v krátkosti opakoval, co mu Conn nahlásil. Perry Rhodan neměl kdy zamyslet se nad těmito událostmi. Byl nejvyšší čas, aby Redhorse odstartoval, pokud má mít jeho mise úspěch. Podle Nosinského bylo nutné očekávat protivníka každou chvíli a Redhorse musel přistát na asteroidu dřív, než cizinci objeví jeho Pulce.

Perry vydal rozkaz a o minutu později se Redhorse ohlásil z paluby lodi směřující ke Kalifu. Rhodan si oddechl. První krok byl učiněn.

Druhý patrně učiní protivník.

Pak se Perry spojil s radiostanicí. „Jak rychle se Nosinsky může dostat na povrch a k lodi?“ zeptal se.

„Z jeho hlášení soudím, že to sám nedokáže odhadnout. Neví ani, jak velký je ten dutý svět.“

„Jakmile se Nosinsky opět ohlásí,“ řekl Rhodan důstojníkovi, „dejte mu vědět, že CREST II bude vysílat polohovací paprsek. Radiové spojení redukuje na minimum, jinak si nás nepřítel okamžitě zaměří. Než se Nosinsky dostane ke Gazele, budeme patrně uprostřed další bitvy. Dejte mu vědět, že jediné, co pro něj CREST II může udělat, je vyslat polohovací signál.“

„Ano, pane.“

Perry přerušil spojení a obraz spojovacího důstojníka zmizel. Rhodanův pesimismus byl oprávněný. CREST II právě prolétala nad Kalifem, když přístroje zaznamenaly první roj nepřátelských plavidel. Lokalizace hmotných předmětů byla v prstenci asteroidů dost složitá, ale obrovský počet objektů, které se blížily stejnou rychlostí, se nedal přehlédnout.

Cart Rudo spustil poplach. Eskadra přilétala od Uralu.

O několik vteřin později byla zaměřena jiná flotila. Blížila se z opačného směru, nejspíš z jednoho z devíti velkých asteroidů. Přístroje nebyly schopné určit přesný počet plavidel.

Perry se zamyšleně díval na obrazovku. Na pozadí narudlého světla dvojslunce se pohybovala krychlovitá silueta Kalifa z Bagdádu, ale po stříbřitém lesku Pulce nebylo v temnotách ani stopy.

„Vypadá to špatně, pane,“ poznamenal Cart Rudo.

Perry pomalu kývl. „Pokusíme se vyjít z toho co nejlépe. Jak daleko je Redhorse?“

„V tomto okamžiku se...“

Ohromnou halou zaplanulo jasně zelené světlo a Cart Rudo byl vymrštěn do výšky. Perry udiveně zvedl hlavu, ale ještě než se podíval na panoramatickou obrazovku, pochopil, co se stalo.

O tomto problému nemohl Grek I vědět. Jemu byla cesta k transmitteru otevřená.

Pozemšťanovi ovšem ne.

Obrys planety Kalif zmizel. Místo něj byla na obrazovce jasně zářící jedovatě zelená koule.

Přepínací stanice zaregistrovala přilet Redhorsova Pulce a obklopila asteroid ochranným štítem. Plán byl zmařen. Přes tento obal Redhorse nikdy nepronikne.

Poplachové sirény zavly. Nepřátelské lodě se dostaly na dostřel palubních děl.

Hlas Carta Ruda zaduněl povel k palbě.

## 6.

„Stáhni střechu!“ nařídil Conn. Vern musel stisknout několik tlačítek, než průhledná kupole zajela dozadu. Guerr se rovněž na Connův rozkaz držel blíž.

Conn vzal jednu ze zbraní, opřel její hlaveň o okraj otevřené kupole a zamířil k roji pronásledovatelů. Pak zmáčkl spoušť. Z ústí vyšlehl paprsek a zasáhl jeden z kluzáků. Conn okamžitě pootočil hlaveň o několik stupňů a opět vystřelil.

Začal boj. I u Guerrova kluzáku se nyní otevřela kupole, přes okraj se vysunuly hlavně a zableskly se energetické paprsky. Pronásledovatelé, kteří původně patrně chtěli uprchlíky dostat živé, nyní v ohrožení ztratili ohledy. Kolem obou unikajících kluzáků prolétlo krupobití střel.

V okamžiku, kdy bylo jeho vozidlo zasaženo, byl Conn sražen ze svého stanoviště. Jak se zvedal, uviděl nad sebou nepřátelský kluzák. Bleskově se zvedl, obrátil ústí hlavně nahoru a zmáčkl spoušť.

„Něco se rozbilo!“ volal Vern, „ztrácíme výšku!“

Další salva srazila Conna opět na podlahu vozidla. Ve sluchátkách slyšel změt' hlasů a zvuků. „Verne! Pokus se najít nějakou rovnou plochu! Guerre!“

„Zde!“

„Jak to vypadá s vámi?“

„Všechno je v pořádku. Příšery se soustředily na vás a nás nechávají na pokoji.“

„My jdeme k zemi. Ty poletíš dál a pokusíš se dostat ke stěně dutiny.“ Pak se Conn obrátil ke svým mužům: „Dosedneme tvrdě, ale malá gravitace nám pomůže. Kdo má zbraň, bude si ji držet. To je teď to nejdůležitější, co máme.“

V příštím okamžiku dopadli a Conn byl vymrštěn do výšky. Věren svému vlastnímu rozkazu pevně držel zbraň. Svět se s ním začal točit, na okamžik neviděl nic jiného než oblak zvířeného prachu, a pak dopadl na pružné větve keřů. Ty ho znovu nadzvedly, ale potom už pomalu sklouzl dolů.

Vzduch byl plný hukotu a bzučení, jako by tu dosedl celý roj podrážděných sršňů. Conn pohlédl mezi větve a uviděl, jak nahoře krouží kluzáky. Rychle poklekl a namířil zbraň. Jeho muži zpozorovali nebezpečí, hledali úkryt pod korunami stromů a mířili nahoru. Jeden z kluzáků začal střílet, ale pak zmáčkl spoušť Conn. První dávka zasáhla právě z obou vozidel a druhé se snažilo uniknout. V okamžiku, kdy se ke střelci otočilo širší stranou, bylo rovněž zasaženo.

Uralané už byli opatrnější. Palubní zbraně jejich kluzáků byly patrně mnohem méně účinné než zbraně, které Pozemšťané ukořistili na policejní stanici. Conn napočítal šest kluzáků, které kroužily nad křovisky. Nevěděl, jestli to jsou všechny, které se vydaly pronásledovat vězně, nebo jestli někdo neletěl za Guerrem.

Guerr se ohlásil jen o několik okamžiků později a jeho hlas zněl rozčileně:

„Conne, máme před sebou stěnu! Nevíme, jestli se nám podaří uniknout. .. Za námi jsou dva kluzáky a...“

Ve sluchátkách zadunělo a Guerr se odmlčel. Conn několikrát opakoval jeho jméno, ale už se mu nikdo neozval.

Conn pocítil, jak v něm roste vztek. Při pohledu na hodinky si snadno spočítal, že Guerrův kluzák nemohl uletět ani dvacet kilometrů. Při nepatrné gravitaci mohli tuto vzdálenost urazit za necelou hodinu - za předpokladu, že si uralské mutanty udrží v dostatečné vzdálenosti od těla.

Conn se nadzvedl.

„Mizíme!“ řekl drsně, „stěna už není daleko. Pokud budeme mít štěstí, dorazíme až k ní.“ Když zpozoroval, že jeho skupina není úplná, zeptal se Věrna: „Kde jsou ostatní?“

Vern ukázal dozadu k vraku jejich kluzáku. Zvířený prach se už usadil a Conn mohl

vidět dvě mužská těla v roztržených skafandrech. Další dva byli zaklíněni mezi kouřícími troskami a v jejich tělech byly zabodnuty kovové střepiny.

Conn naposledy pohlédl na mrtvé kamarády a vydal se na cestu. Nepřítel zpozoroval jejich únik, sledoval je, ale přitom se snažil zůstat mimo dostřel jejich zbraní. Jen občas se dva nebo tři kluzáky snesly níž a zaútočily jako jestřábi, ale Connovi se vždycky podařilo varovat včas svoje muže. Salvy ze zbraní maahkských mutantů šly do země. Naopak Vern sestřelil jeden z kluzáků a snížil počet pronásledovatelů na pět.

Taktika nepřítele svědčila o tom, že očekává posily. Zatím se nechtěl vystavovat zbytečnému nebezpečí a čekal, až bude dost silný, aby mohl akci s úspěchem dovést do konce.

Conn se několikrát pokusil zavolat Guerra a Herba, ale nikdo se nehlásil.

Malá skupina Pozemšťanů se rychle pohybovala dopředu. Skoky, dlouhými až dvanáct metrů, se přenášeli přes nízká křoviska a mnohdy i přes stromy. Neustálé nebezpečí jim dodávalo neuvěřitelnou sílu.

Conn s uspokojením sledoval, že vegetace je stále hustší. Blížili se k pásu džungle, na jejímž okraji byli překvapeni a zajati. Pronásledovatelé je nyní stále častěji ztráceli z očí. Umělé žluté slunce tady svítilo tak slabě, že to vypadalo, jako by se blížila noc. V kalném šeru měly obě strany stejné těžkosti s mířením na protivníka a příležitostné útoky mutantů byly jen přehlídkou zbytečného plýtvání munice.

Z jedné mýtiny konečně uviděli skalní stěnu, která byla zároveň stěnou dutého světa. Conn řekl: „Žádný předčasný optimismus! Možná je před námi ještě celý jeden den chůze.“

Ale i s touto vyhlídkou se mu jejich postavení přece jen zdálo mnohem růžovější než dřív. Muži dokonce vtipkovali na účet mutantů, kteří kroužili nad korunami stromů a nemohli vidět vůbec nic.

Pak se ohlásil Vern, který se už dřív oddělil od Conna a tvořil něco jako zadní voj:

„Je mi líto, že vás musím zklamat, přátelé,“ prohlásil sarkasticky, „ale za námi je asi padesát nepřátelských kluzáků.“

Conn sebou škubnul. Protivník tedy obdržel očekávanou posilu. Každým okamžikem začne rozhodující útok. Pronásledovaní mají jen dvě možnosti: Buďto se dostanou ke stěně a najdou komoru dřív, než si je nepřítel zaměří, nebo se musejí rozptýlit a doufat, že je nenajdou.

Conn se rozhodl pro první variantu. Pobídl své muže k rychlejší chůzi a slyšel, jak vzdálené hučení motorů zesílilo do ohlušujícího vytí. Conn se na okamžik ohlédl a na první pohled mu bylo jasné, že posila sestává z mnohem větších vozidel než ty původní.

Stěna se přibližovala, ale stejně tak i nepřátelská eskadra. Kluzáky se rozvinuly do fronty, široké asi kilometr, která byla schopná obklíčit velký kus lesa. A pokud jsou ty větší kluzáky vybaveny odpovídajícími palubními zbraněmi, není ani třeba, aby mutanti přesně věděli, kde se nepřátelé pohybují. Oheň se k nim dostane v každém případě.

Conn dal rozkaz jít dál ke stěně. „Běžte, jak nejrychleji můžete!“ nařídil. „Každý sám za sebe!“

Vyběhl, zbraň si přitiskl šikmo k hrudi, a klouzal podél stromů a keřů ke skalní stěně. Ve sluchátkách slyšel zrychlený dech svých mužů a kluzáky už hučely téměř nad jeho hlavou.

Pak to začalo. Špinavě žlutým soumrakem prošlehl jasný blesk a energetický paprsek se zabořil do neprostupné spleti listů a větví. Do výše vylétla měkká půda a obláček páry.

Uprostřed dalšího skoku byl Conn sražen stranou a skončil na zemi na zádech. Okamžitě opřel pažbu zbraně vedle sebe a zmáčkl spoušť. Kluzák, který se vznášel asi deset metrů nad ním, vybuchl. Conn byl už zase na nohou a vrhl se stranou. Na místo, kde předtím ležel, dopadla salva z dalšího kluzáku.

Blesky létaly ze všech stran a Conn ztratil orientaci. Ohlušený a znavený, se zbraní přitisknutou k hrudi, klopýtal dopředu a tlakové vlny z četných salv jím smýkaly ze strany na

stranu.

A najednou před sebou uviděl volnou krajinu. Džungle končila. Padesát metrů před ním čněla stěna dutého světa, ale kam mohl dohlédnout, nikde nebylo stopy po spásné přetlakové komoře.

Conn to vzdal. Přikrčil se pod keřem a čekal, kdy jej zasáhne protivníková zbraň a učiní konec jeho trýzni. Už neměl sílu. Hrál příliš vysoko a prohrál. Během několika minut bude po všem.

A najednou zaslechl jakýsi docela nový, nepříjemně rezonující tón, který přehlušil zvuky bitvy. U země se zvedal vítr. Conn vzhlédl.

Těsně před ním byl asi padesát metrů široký pás bělavé trávy, která vypadala jako chřest. Silné a pružné stonky se skláněly vlivem neviditelné síly. Suchá země byla unášena do výšky a společně s prachem naplnila vzduch téměř neproniknutelnou mlhou. Conn už neviděl ani skalní stěnu za pásem trávy.

Keře, pod kterými se skrýval, se nakláněly jako pod tíží nějakého břemene. Když se Conn pokusil postavit, vzdušný vír jej zase srazil na kolena.

Pak se pokusil poslouchat. Sykot laserových zbraní utichl. Přes závěj prachu bylo vidět siluetu jediného kluzáku, který se nekontrolovaně kýval a patrně se pokoušel uniknout ze vzdušného víru. Náhlá bouře byla pro mutanty stejně překvapivá jako pro Pozemšťany.

Najednou Conn pochopil, co se stalo. Konečně, šlo o jeho vlastní plán, který chtěl uskutečnit, aby vyřadil nepřítele z boje. Zatím o tom s nikým nemluvil, ale ať větrnou bouří způsobil kdokoliv, věděl, kde jsou mutanti zranitelní.

Conn se pokusil svolat svoje lidi. Odpověď dostal pouze ze dvou míst. Vstal a opíral se o zbraň, aby jej vítr neporazil. Z mlhy vyšla postava a ve sluchátkách zazněl Vernův hlas: „Tady jsem. Co teď?“

„Kdo ještě zůstal?“ chtěl vědět Conn.

„Kromě mě,“ odpověděl, „už jen jeden. Obávám se, že to bude všechno.“

Conn volal svoje muže jménem. Z mlhy se vynořil jediný a s námahou se k nim prodíral prachovou bouří.

Conn zaťal zuby. Ztratil osm mužů, a to ještě nevěděl, co se stalo s Guerrou a jeho skupinou.

„Teď se pokusíme dostat k přetlakové komoře,“ řekl a musel si dávat pozor, aby ovládl hlas. „Stačí, abychom šli po proudu vzduchu a nemůžeme se zmýlit. Nejlepší bude, když se budeme pohybovat těsně podél stěny. Nikomu snad nemusím vysvětlovat, že s ním bude konec, jakmile ho větrný vír strhne s sebou. Vítr dosahuje rychlosti víc než sto kilometrů v hodině a náraz by jistě zničil ochranný oděv. Je to jasné?“

Plazili se těsně podél skalní stěny, a když se bouře poněkud uklidnila, šli vzpřímeně.

„Kde se tu vzala ta bouřka?“ zeptal se Vern.

„Zklamal jsi mě,“ odpověděl Conn a přidržel se skalního výstupku. „Myšlenka je velice jednoduchá. Měl bys na to přijít sám.“

„Prostě jsem příliš hloupý,“ zavrčel Vern, „ale jistě mě poučíš.“

„Někdo otevřel přetlakovou komoru. Na obou stranách. Mezi venkem a vnitřkem je rozdíl dva a půl atmosféry. Jinými slovy: Dutina přišla o svou atmosféru.“

\* \* \*

Vítr se hnál nad travnatým pásem, hvízdal mezi skalními výstupky a byl vtahován do otevřené příčky přetlakové komory. Těsně vedle otvoru byla zóna naprostého klidu a tam se postavil Conn se svými muži. Přemýšlel, jak by se dostal přes komoru a nebyl přitom vydán na milost a nemilost vražednému proudu vzduchu.

Opatrně vysunul za okraj skály ukořistěnou zbraň a ujistil se, že klidová zóna

pokračuje i za rohem. Krok za krokem, oběma rukama i zády přitisknutý ke skále, se pomalu pohyboval ke komoře a oba jeho muži ho následovali. Celkem bez problémů se dostali do poloviny komory, tam ale klidová zóna končila. Jak Conn vystrčil hlaveň zbraně, cítil, že se jí zmocnil proud vzduchu.

Conn se rychle rozhodl: „Skočím do vzdušného víru," oznámil oběma mužům. „Odtud je k prvnímu generátoru sotva deset metrů, tam se snadno udržím."

„A když ne?" zadržel jej Vern.

„Pak jsi tu ještě ty. Tobě se ten pokus podaří."

Conn se odstrčil od stěny a cítil, jak jej vzdušný vír popadl a generátory mu vyrazily vstříc. S prudkým nárazem se zastavil, rozpráhl ruce a naslepo se zachytil.

Pak se k němu dostali i Vern a třetí muž a v úkrytu ohromného přístroje si odpočinuli.

Jenže čas překvapení ještě zdaleka neminul. Bouře najednou zničehonic ustala. Vytí větru zaniklo a prostorem vál jen slabý průvan.

„To se mi nelíbí," řekl Conn. „Uralané patrně zjistili, co se stalo, a zavřeli komoru. Počkejte tady!"

Šel ke dveřím, které byly naproti vstupu do komory. Viděl stopy po roztaveném kovu, jak kdosi otevřel dveře laserovou zbraní, aby prorazil cestu vzduchu.

Conn naslouchal, ale všude bylo naprosté ticho a tma. Světlo v generátorové hale nedosahovalo tak daleko. Conn šel, i když si byl vědom, že by jej další vzdušný vír zničil.

Pak zaslechl škrábavý zvuk a bleskově zvedl zbraň. Ve tmě se objevila silueta postavy, zaplanulo světlo a úplně Conna oslepilo.

„Pozor! Nestřílet!" zvolal kdosi.

Conn cítil, jak mu svaly naráz ztuhly. Oči měl sice oslepené, ale hlas poznal. „Guerre," vyrazil ze sebe, „proč ses neozval dřív?"

\* \* \*

Stáli na dně výtahové šachty a Guerr namířil reflektor v přilbě nahoru, aby se světlo nezrcadilo v hladkých stěnách.

„Nemohli jsme odpovídat na vaše volání," vysvětloval Guerr, „jinak by nás sestřelili. Myslel jsem si, že nás sice asi nemůžou odposlouchávat, ale zaměřit určitě ano. Naše jediná naděje spočívala v tom, že nás budou považovat za mrtvé. Vrata komory jsme měli těsně před sebou. Skoro čtvrt hodiny jsme leželi v křoví naproti nim, a pak mě napadlo, že bychom mohli mutanty trochu pozlobit. Jestliže jim najednou začne unikat atmosféra, budou mít jiné starosti než honit nějaké uprchlíky nebo napadat CREST II. Tak jsme rozstříleli oboje vrata, dveře haly s generátory i otvor výtahové šachty. Oběma strážcům nahoře jsem nařídil, aby zničili výtahovou plošinu a..."

„A jak jste se dostali nahoru?"

Guerr se pobaveně zasmál. „Když se postavíš tady do toho místa a začne větrná bouře, nemůžeš nikam jinam než nahoru. Proud tě prostě vezme s sebou. Já..."

„No dobře, ale kdo tu bouří zastavuje a zase pouští?"

„Přece LUCKY LADY. Sedí nahoře přímo na výstupu ze šachty. Samozřejmě nevyplňuje otvor šachty úplně, ale to je přesně to, co potřebuju. Proud je takový, že se vznáším docela pomalu. Teda, chápeš, nechci se chválit, ale..."

„Conne?" řekl Vern.

„Ano..."

„Necháme ho aspoň jednou domluvit do konce. Myslím, že by mu mohlo být životně nebezpečné, kdyby nám důkladně nevysvětlil, jaký je génius."

„Nejdřív bys na něco takového musel přijít," spustil Guerr uraženě, „a pak bys měl právo otvírat si hubu. Jenže ty..."

„V pořádku, Guerre," skočil mu do řeči Conn. „Opravdu nevím, kde bychom byli nebýt vás. Ale teď nemáme na práci nic potřebnějšího než se dostat nahoru."

„Ovšem," přisvědčil Guerr. „Herbe Bryane, nadzvedni loď! Jdeme nahoru!"

\* \* \*

Smrt měla bohaté žně. Obří děla CRESTU II zle řádila v řadách nepřátel. Desítky lodí explodovaly v jednom jediném ohnivém kuželu transformačního výstřelu.

Přesto nebylo pochyb o výsledku boje. Ze všech stran se slétaly eskadry lodí a navzdory obrovským ztrátám jejich počet stále rostl.

Poručík Redhorse se vracel. Nikdo se nestaral o malou kulovou loď, která letěla ke CRESTU II mezi řadami nepřátel.

Když byl Redhorse ve vzdálenosti asi jednoho sta tisíc kilometrů, byla CREST II zasažena. Koncentrovaná palba prorazila ochranný štít a ještě stačila zničit záložní zdroj proudu číslo 5. Přívod energie na palubě lodi byl na celou jednu minutu přerušen, a když se světla znovu rozsvítila a naskočily obrazovky, bylo vidět, že nepřátelské lodě vytvořily kolem CRESTU II souvislou kulovou hradbu. Oba rudé kotouče dvojhvězdy zmizely.

Perry Rhodan věděl, že tady jeho cesta končí. Už nebylo záchrany. Bylo otázkou několika minut, kdy obří loď zanikne pod soustředěnou palbou a jako třetí slunce zazáří v prstenci asteroidů.

Don Redhorse pronikl nepřátelským obklíčením a ukryl svou loď na palubě CRESTU II. To byl patrně poslední úspěch Pozemšťanů a nepřítel mohl přistoupit k rozhodujícímu kroku.

Ale najednou se obraz změnil. Sběhlo se to tak rychle a tolik to odporovalo závěrům výpočtů o průběhu bitvy, že Pozemšťané na palubě CRESTU II potřebovali několik minut, aby pochopili, co to vlastně vidí.

Mraky nepřátelských lodí se protrhaly. Souvislá stěna kolem CRESTU II nabrala trhliny. Zaměřovače zjistily, že nepřátelské jednotky se shromáždily a nejvyšší možnou rychlostí vydaly směrem, ve kterém v této chvíli musel být asteroid nazvaný Ural.

Perry Rhodan nezůstal dlouho bez informací. Jen o chvíli později se prostřednictvím minikomu ohlásil poručík Nosinsky a požádal o momentální pozici CRESTU II. Cart Rudo mu poslal zaměřovači paprsek, GA- 114 se zvedla z Uralu, obloukem minula roj nepřátel a zamířila k mateřské lodi.

\* \* \*

„Daleko jsme se nedostali, což?" prohlásil s lehkým posměchem Atlan. „Jsme stále tam, kde jsme začali."

Seděl v pracovně naproti Perrymu Rhodanovi. Ohromná obrazovka na stěně ukazovala jen temnotu prázdného prostoru s jedinou sotva viditelnou světlejší skvrnkou v místě, kde musel být transmitter.

Perry zavrtěl hlavou. „Jak se to vezme," odpověděl opatrně. „CREST II byla těžce poškozena a v tom smyslu je nám hůř než na začátku, ale na druhé straně víme o Soustavě ztracených o hodně více než dřív. Víme, s jakým odporem musíme počítat. Bully byl pověřen, aby nám přišel na pomoc s jedním svazkem flotily, pokud do osmi dnů neobdrží jiný rozkaz. S jeho pomocí a zkušenostmi se nám nemůže nic stát."

Atlan přikývl. „Máš pravdu, Pozemšťane - jako vždy. Tvoji lidé způsobili nepříteli vážnou ztrátu. Ural je mrtvým světem a..."

„Ach ne," přerušil jej Rhodan. „O tom nemůže být řeči. Nosinsky a jeho lidé jen otevřeli o jedny dveře navíc. Objem dutého světa je tak velký, že by trvalo nejméně týden,

aby unikla veškerá atmosféra. Právě to nás zachránilo. Nepřítel obdržel informaci o událostech na Uralu. Dutý svět byl zbaven všech bojeschopných obyvatel a ti, co zůstali, nebyli sami schopni uzavřít trhlinu. Nepřátelé, a jistě nejen ti, co pocházeli z Uralu, se stáhli, aby pomohli. Jsem si jistý, že otvor už je uzavřen a tlak i atmosféra obnovený."

„Máš pravdu," řekl Atlan.

„Jako vždy," dodal Rhodan.

„Uralané se brzy vzpamatují a až se s nimi setkáme příště, pocítíme jejich vztek," řekl Atlan a vstal. „Mimochodem, musím ti gratulovat k lidem, jako je Nosinsky a jeho skupina. Není pravidlem, že by se uprostřed takové katastrofy běžně objevovali muži, kteří dokážou samostatně myslet - a to tak, že dokonce zabrání neodvratnému konci.

\* \* \*

Conrad Nosinsky, který neměl ani ponětí o tom, jak lichotivá slova byla o něm pronesena, seděl ve své kabině a bavil se s Herbem Bryanem. Vern Hebbel a Guerr LaCosta odpočívali. Vern hrozil, že bude spát dvacet hodin.

„Až se vrátíme, pane," řekl Herb, „chci říct, jestli se vrátíme, tak si vezmu najednou celou dovolenou."

Conn se unaveně usmál. „Už jsem vám řekl, Herbe, že o tom nerozhoduju já. Major Bernard..."

Herb najednou vyskočil, jako by jej něco píchlo, a vykulenýma očima zíral na stěnu za psacím stolem.

Conn se otočil. Zpod lišty, která se táhla u země podél celé stěny, se s lehkým zasyčením vynořil obláček páry. Zvedal se vzhůru a pomalu nabýval tvaru mužské postavy. Herb Bryan hlasitě vydechl a těžce sklesl zpátky do židle. Vysoký muž se zelenou pletí se napřímil.

„Dobrý den, seržante," pozdravil přívětivě Bryana.

„Dobrý den," zavrčel Herb.

Muž se zelenou pletí se otočil na Conna. „Šéf vás chce vidět, Conrade," vysvětloval. „Náhodou jsem šel kolem a myslel jsem si, že byste o tom měl vědět."

„Děkuji, Rakale," odpověděl Bonn a vstal. „Jsem sice strašně unavený, ale když sám šéf..."

Rakal Woolver se usmál, přiklekl u zdi a se zasyčením zmizel.

Herb těžce vstal. „Z toho chlapa budu mít špatné sny," stěžoval si. „Pokaždé řekne, že šel náhodou kolem. Kudy to, ksakru, chodí?"

„To je přece docela jednoduché," odpověděl Conn, „elektrickým vedením ve zdi."